

“ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ”

1 ਸ਼ੁਭਾਖੰਡ 27-2 ਸ਼ੁਭਾਖੰਡ 2

ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਸ਼ਹੂਰ ਛੋਟੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ:

“ਇਕ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰ ਸਨ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਛੋਟੇ ਨੇ ਪਿਓ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਪਿਤਾ ਜੀ ਮਾਲ ਦਾ ਜਿਹੜਾ ਹਿੱਸਾ ਮੈਨੂੰ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ਸੋ ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦਿਓ। ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂੰਜੀ ਵੰਡ ਦਿੱਤੀ। ਥੋੜ੍ਹੇ ਦਿਨਾਂ ਪਿੱਛੋਂ ਛੋਟਾ ਪੁੱਤਰ ਸੱਭੋ ਕੁਝ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਕੇ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਚੱਲਿਆ ਗਿਆ ਅਰ ਉੱਥੇ ਆਪਣਾ ਮਾਲ ਬਦਲ ਲਈ ਵਿਚ ਉਡਾ ਦਿੱਤਾ। ਜਾਂ ਉਹ ਸਭ ਖਰਚ ਕਰ ਚੁੱਕਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਵੱਡਾ ਕਾਲ ਪੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਮੁਹਤਾਜ ਹੋਣ ਲੱਗਾ। ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਿਸੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਆਪਣਿਆਂ ਖੇਤਾਂ ਵਿਚ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਚਾਰਨ ਲਈ ਘੱਲਿਆ। ਅਰ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਛਿੱਲੜਾਂ ਨਾਲ ਜਿਹੜੇ ਸੂਰ ਖਾਂਦੇ ਸਨ ਆਪਣਾ ਢਿੱਡ ਭਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਕਿਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਦਿੱਤਾ” (ਲੂਕਾ 15: 11-16)।

ਇਸ ਨੌਜਵਾਨ ਨੇ ਘਰ ਕਿਉਂ ਛੱਡਿਆ ਸੀ? ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਵੱਲੋਂ ਲਾਈਆਂ ਬੰਦਿਆਂ ਕਬੂਲ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਕੰਮ ਤੋਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਤੋਂ ਅੱਕ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਇਕ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਚਲਿਆ ਗਿਆ ਜਿਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੋਇਆ।

ਮੈਂ ਜਦ ਇਸ ਮਸ਼ਹੂਰ ਕਹਾਣੀ ਤੇ ਧਿਆਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੱਖਾਂ ਕਰੋੜਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਉਜਾੜੂ ਪੁੱਤਰ ਵਾਂਗ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਵਾਨ ਮਰਦਾਂ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚਦਾ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਪੋਸ਼ਣ ਖੁਦਾ ਪ੍ਰਸਤ ਮਾਂ ਪਿਓ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਵਿਚ ਹੋਇਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਕੁਝ ਕਮੀ ਹੈ, ਜੋ ਪਾਪ ਦੇ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਹਰ ਸਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੱਖਾਂ ਜਵਾਨਾਂ ਵੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟੋਕਾ ਟਾਕੀ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਘਰੋਂ ਨੱਸ ਕੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦਾ ਦਿਲ ਤੋੜਦੇ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਸ਼ੇ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਦਾਰੂ ਪੀ ਕੇ ਉਹ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਤਾਂ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

ਸਿਰਫ਼ ਜਵਾਨ ਲੋਕ ਹੀ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਆਹ ਕਰਕੇ ਫਾਹੀ ਵਿਚ ਫ਼ਸ ਗਏ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਜਾਂ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾ ਕੇ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਨਰਕ ਬਣਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਤੰਗ ਆ ਕੇ ਕਈ ਮਾਤਾ ਜਾਂ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਜੋ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ “ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਸਾਰਾ ਮਜ਼ਾ ਚਲਾ ਗਿਆ” ਸਵੇਰੇ ਉੱਠ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਦੰਗ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਦ ਦੁਨਿਆਵੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਣ ਲਗਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ, ਐਲਡਰਾਂ ਅਤੇ ਡੀਕਨਾਂ ਦੀਆਂ ਬੁਰਿਆਈਆਂ ਜਾਹਰ ਹੋਣ ਤੇ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਬਦਨਾਮੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਬੁਰਿਆਈ ਤੋਂ ਬਚਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਦੀ ਦੇਹ ਦੇ ਅੰਗਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਭਲਿਆਈ ਕਰਦਿਆਂ ਅਸੀਂ “ਹਿੰਮਤ ਹਾਰ” ਸਕਦੇ ਹਾਂ (ਗਲਾਤੀਆਂ 6: 9) ਅਤੇ

ਕੁਝ ਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਕਮ ਅਦੂਲੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੌਲਤ ਨੂੰ ਬਰਬਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਉਜਾੜੂ ਪੁੱਤਰ ਪਹਿਲਾ ਜਾਂ ਆਖਰੀ ਸ਼ਖ਼ਸ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਭੁਗਤਣ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਜਾਂ ਆਖਰੀ ਆਦਮੀ ਸੀ।

ਉਜਾੜੂ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਿਆਂ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਦਾਉਦ ਵੱਲ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਵੱਲ ਜਿਹੜੀ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਗੈਰ ਕੁਦਰਤੀ ਹੈ, ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਫ਼ਲਿਸਤੀਨੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੋਲਾਂ ਮਹੀਨੇ ਤਕ ਰਿਹਾ। ਪਿਛਲੇ ਭਾਗ ਵਿਚ ਅਸੀਂ 1 ਸਮੂਏਲ 26 ਦਾ ਅਧਿਆਇ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੋ ਦਾਉਦ ਵੱਲੋਂ ਸ਼ਾਊਲ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਛੱਡਣ ਤੇ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ 27 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:

ਦਾਉਦ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਆਖਿਆ ਭਈ ਹੁਣ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਸ਼ਾਊਲ ਦੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਫੇਰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਦੇ ਨਾਲੋਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ ਜੋ ਮੈਂ ਕਾਹਲੀ ਨਾਲ ਭੱਜ ਕੇ ਫ਼ਲਿਸਤੀਨੀਆਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਜਾ ਵੱਸਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਾਊਲ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਬੰਨਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮੇਰੇ ਲੱਭਣ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਮੈਂ ਛੁੱਟ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਤਦ ਦਾਉਦ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਦੇ ਛੇ ਸੌ ਜੁਆਲਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਗਥ ਦੇ ਰਾਜਾ ਮਾਓਕ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਆਕੀਸ਼ ਵੱਲ ਲੰਘ ਗਿਆ। ਆਕੀਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾਉਦ ਗੱਥ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਅਰਥਾਤ ਉਹ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਲੋਕ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਕੋਈ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਟੱਬਰ ਸਣੇ ਸੀ ... (ਆਇਤਾਂ 1-3)।

ਦਾਉਦ ਜਦ ਸ਼ੁਰੂ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਭਗੌੜਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਗੱਥ ਦੇ ਰਾਜੇ ਆਕੀਸ਼ ਦੀ ਹਕੂਮਤ ਵਿਚ ਸ਼ਰਣ ਮੰਗੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਦਾਉਦ ਨੇ ਪਾਗਲ ਹੋਣ ਦਾ ਨਾਟਕ ਕਰਕੇ ਬੜੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਬਚਾਈ ਸੀ (1 ਸਮੂਏਲ 21: 10-15)। ਹੁਣ ਕਰੀਬ ਨੌਂ ਸਾਲ ਗੁਜ਼ਰ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤ ਬਦਲ ਗਏ ਸਨ। ਦਾਉਦ ਲਈ ਸ਼ਾਊਲ ਦੀ ਨਫ਼ਰਤ ਜੱਗ ਜਾਹਿਰ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਦਾਉਦ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਫ਼ੌਜ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਸੀ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼ਾਇਦ ਆਕੀਸ਼ ਦੇ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਵਿਚ ਦੇਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਾਰ ਦਾਉਦ ਦਾ ਸੁਆਗਤ ਗੱਥ ਵਿਚ ਵੱਖਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹੋਇਆ, ਸੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਦਮੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਸਮੇਤ ਫਲਿਸਤੀਨ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਲੱਗਾ। ‘ਫ਼ਲਿਸਤੀਆਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਜੋ ਪੂਰਾ ਇਕ ਵਰ੍ਹਾ ਅਤੇ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਸਨ’ (27: 7)।¹

ਇਹ ਸਮਝਣ ਲਈ ਕਿ ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਅਚੁਕਵਾਂ ਹੈ, ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਫ਼ਲਿਸਤੀਨੀ ਲੋਕ ਕੌਣ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸਨ। (ਫ਼ਲਿਸਤੀਨੀਆਂ ਬਾਰੇ ਹੋਰ ਜਾਣਨ ਲਈ, ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਫ਼ਲਿਸਤੀਨ ਤੇ ਲੇਖ ਵੇਖੋ)। ਉਹ ਕਨਾਨ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਦੱਖਣ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਭੂਮੱਧ ਸਾਗਰ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। (ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਦਾਉਦ ਦੀ ਹਕੂਮਤ ਵਾਲਾ ਨਕਸ਼ਾ ਵੇਖੋ)। ਉਹ ਦਾਗੋਨ (1 ਸਮੂਏਲ 5: 2; ਅੱਧਾ ਮਨੁੱਖ ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਮੱਛੀ) ਅਤੇ ਅਸਤਾਰੇਥ (1 ਸਮੂਏਲ 31: 10) ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਸਨ। ਫ਼ਲਿਸਤੀਨ ਦੇਸ਼ ਖੇਤਰਫਲ ਵਿਚ ਤਾਂ ਛੋਟਾ ਸੀ (ਯਹੋਸ਼ੁਆ 13: 2 ਤੋਂ), ਪਰ ਵਪਾਰਕ ਕੇਂਦਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਕਾਫ਼ੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਫ਼ਾਇਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਲੋਕ ਹਨ (ਵੇਖੋ 1 ਸਮੂਏਲ 13: 5)।

ਯਹੋਸ਼ੁਆ ਵੱਲੋਂ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਕਨਾਨ ਵਿਚ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਹਿਨੁਮਾਈ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਫ਼ਲਿਸਤੀਨੀਆਂ ਦੇ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਤੇ ਕਾਬੂ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਿਆ ਸੀ।² ਨਿਆਈਆਂ ਦੇ ਅਸ਼ਾਂਤਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਫ਼ਲਿਸਤੀਨੀ ਲੋਕ ਬਾਰ ਬਾਰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਸਨ

(ਨਿਆਈਆਂ 10:6, 7; ਆਦਿ)। ਇਕ ਵਾਰ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਉੱਤੇ ਚਾਲੀ ਸਾਲ ਤਕ ਹਕੂਮਤ ਕੀਤੀ ਸੀ (ਨਿਆਈਆਂ 13:1)। ਫਲਿਸਤੀਨੀਆਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਇਕ ਫਲਿਸਤੀ ਹਸੀਨਾ ਦਲੀਲਾਹ ਦਾ ਫ਼ਰੋਬ (ਤੁਲਨਾ ਨਿਆਈਆਂ 16:4, 5) ਅਤੇ ਸਮਸੂਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਖੁੱਸ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਫਲਿਸਤੀਨੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਜ਼ਾਲਿਮਾਨਾ ਮਜ਼ਾਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ।

ਸਮੂਏਲ ਦੇ ਵਕਤ ਫਲਿਸਤੀਆਂ ਨੂੰ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਤੇ ਇਕ ਵੱਡੀ ਜਿੱਤ ਹਾਸਲ ਕਰਕੇ ਨੇਮ ਦੇ ਸੰਦੂਕ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਦੇ ਧਰਮ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸੀ। ਫਲਿਸਤੀਨੀਆਂ ਨੇ ਨੇਮ ਦਾ ਸੰਦੂਕ ਅਸ਼ਦਦ ਵਿਚ ਲਿਜਾ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬੱਤਮੀਜ਼ੀ ਭਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਾਗੋਨ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿਚ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।^੩ ਸ਼ਾਊਲ ਦੇ ਗੱਦੀ ਤੇ ਬੈਠਣ ਵੇਲੇ ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਗਿਬਆਹ ਵਿਚ ਫਲਿਸਤੀਨੀਆਂ ਦੀ ਛਾਉਣੀ ਸੀ (1 ਸਮੂਏਲ 10:5), ਜਿੱਥੋਂ ਉਹ ਹਰ ਪਾਸਿਓਂ ਇਸਰਾਏਲ ਉੱਤੇ ਹਮਲੇ ਕਰਦੇ ਸਨ (1 ਸਮੂਏਲ 13:16-18)। ਇਸ ਲੜੀ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਫਲਿਸਤੀਨੀਆਂ ਨਾਲ ਕੁਝ ਲੜਾਈਆਂ ਤੇ ਗੌਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਲੜੀ ਖ਼ਤਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਲੜਾਈਆਂ ਤੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗੇ।

ਜੇ ਫਲਿਸਤੀਨੀ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਮਕਸਦ ਵਿਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਜਾਂਦੇ, ਭਾਵ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਖ਼ਤਮ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਤਾਂ ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਨਾਂਅ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬਚਣਾ ਸੀ। ਮਨ ਵਿਚ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਆਉਣ ਤੇ ਮੈਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਖ਼ੁਦਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਫ਼ਰਾਂ, ਅਧਰਮੀਆਂ, ਮੂਰਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਦਰਮਿਯਾਨ ਰਹਿਣ ਲਈ ਗਿਆ। ਪਰ ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਗਿਆ। ਯਿਸੂ ਵੱਲੋਂ ਉਜਾੜੂ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾਉਦ “ਇਕ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਸਫ਼ਰ ਤੇ ਗਿਆ” ਜਿਹੜਾ ਭੂਗੋਲਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਪਰ ਨੈਤਿਕ, ਰੁਹਾਨੀ ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਪੱਖੋਂ ਜ਼ਰੂਰ ਦੂਰ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਕਦੇ ਕਦੇ ਉਹਦੇ ਵਾਂਗ ਹੀ ਉਸ ਤੋਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਸੋਚਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਜੋ ਸਾਡਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਭਾਵ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਦੂਰ “ਇਕ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਚਲੇ” ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ।

ਇਸ ਪਾਠ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਤਿੰਨ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ: (1) ਦਾਉਦ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ? (2) ਇਸ ਦੇ ਕੀ ਨਤੀਜੇ ਮਿਲੇ? (3) ਦਾਉਦ ਵਾਪਸ ਕਿਵੇਂ ਆ ਗਿਆ? ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸਮਝ ਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਕਿਉਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉੱਥੋਂ ਵਾਪਸ ਕਿਵੇਂ ਆ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਜਾਣ ਦੇ ਕਾਰਣ (1 ਸਮੂਏਲ 27:1-3)

ਪਹਿਲਾ ਸਵਾਲ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ “ਦਾਉਦ ਫਲਿਸਤੀਨੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਕਿਉਂ ਗਿਆ?” ਇਸ ਦਾ ਸਾਫ਼ ਜਵਾਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸ਼ਾਊਲ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ (27:1)।^੪ ਉਸ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ ਵੇਖਣ ਤੇ ਦਾਉਦ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿਚ ਦੁਨਿਆਵੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਸ਼ਾਊਲ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ (27:4)। ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਚੈਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਅਰਾਮ ਨਾਲ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਕੱਟ ਸਕਦੇ ਸਨ।

ਪਰ 27:1 ਤੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਦਿਆਂ ਇਕ ਲੇਖਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, “ਦਾਉਦ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿਚ ਡੋਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ... ਅਤੇ ... ਉਸ ਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।”^੫ “ਦਾਉਦ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿਚ ਡੋਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ”? ਜਿੰਨਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਓਨਾਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੋਈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ

ਟਿੱਪਣੀ ਸਹੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ: ਖੁਦਾ ਨੇ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਅਗਲਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਉਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਯੋਨਾਥਾਨ, ਸ਼ਾਊਲ ਅਤੇ ਅਬੀਗੈਲ, ਸਭ ਨੂੰ ਯਕੀਨ ਸੀ ਕਿ ਦਾਉਦ ਹੀ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਅਗਲਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੈ। ਸ਼ਾਊਲ ਤਕਰੀਬਨ ਨੌਂ ਸਾਲ ਤਕ ਦਾਉਦ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਸ ਨੂੰ ਫੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ‘‘ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਨਾ ਦਿੱਤਾ’’ ਸੀ (1 ਸਮੂਏਲ 23: 14)।

ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਪਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਦਾ ਹੱਥ ਦੱਸਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਸ਼ਾਊਲ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੀ ਸਬੂਤ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ (27: 1)?

ਤਾਂ ਵੀ ਮੈਂ ਦਾਉਦ ਦੇ ਰਾਤ ਭਰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਮੁਸੀਬਤ ਭਰੀ ਸਵੇਰ ਵਿਚ ਉੱਠਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਬੇਹੀ ਰੋਟੀ ਅਤੇ ਮੀਟ ਦਾ ਨਾਸ਼ਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗ ਸੇਕਦਿਆਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਦੀ ਬਦਹਾਲੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਦੇ ਉੱਤਰੇ ਚਿਹਰੇ ਵੇਖੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਖਿਆਲ ਆਇਆ, ‘‘ਅਜਿਹਾ ਕਦ ਤਕ ਚੱਲਦਾ ਰਹੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਰਹੀਏ ਕਿ ਸ਼ਾਊਲ ਦੀ ਫ਼ੌਜ ਆ ਕੇ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਵੀ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਏ। ਲਾਨੂਤ ਹੈ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੇ। ਸ਼ਾਊਲ ਨੂੰ ਤਾਂ ਤਦ ਤਕ ਚੈਨ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਜਦ ਤਕ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਨਾ ਲਵੇ।’’ ਹੌਕਾ ਭਰਦਿਆਂ ਉਸ ਨੇ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ। ‘‘ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹੋਰ ਕੋਈ ਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਛੱਡਣਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ।’’ ਵਕਤ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਆਦਮੀ ਵਾਂਗ ਉਹ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਲੱਗਾ।

ਦਾਉਦ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਆਖਿਆ ਭਈ ਹੁਣ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਸ਼ਾਊਲ ਦੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਫੇਰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲੋਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ ਜੋ ਮੈਂ ਕਾਹਲੀ ਨਾਲ ਭੱਜ ਕੇ ਫਲਿਸਤੀਆਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਜਾ ਵੱਸਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਾਊਲ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਬੰਨਿਆਂ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਲੱਭਣ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਮੈਂ ਛੁੱਟ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਤਦ ਦਾਉਦ ਉੱਠਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਛੇ ਸੌ ਜੁਆਨਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਗਥ ਦੇ ਰਾਜਾ ਮਾਓਕ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਆਕੀਸ ਵੱਲ ਲੰਘ ਗਿਆ (27: 1, 2)।

ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ‘‘ਦਾਉਦ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਆਖਿਆ।’’ ਦਾਉਦ ਨੇ ਖੁਦਾ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀ ਬਲਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਕੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਫਿਰ ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਦਾਉਦ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਹੀ ਕੇਂਦਰਤ ਹਨ: ‘‘ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਸ਼ਾਊਲ ਦੇ ਹੱਥ ਨਾਲ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਫੇਰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹਦੇ ਨਾਲੋਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ ਜੋ ਮੈਂ ਕਾਹਲੀ ਨਾਲ ਭੱਜ ਕੇ ਫਲਿਸਤੀਨੀਆਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਜਾ ਵੱਸਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਾਊਲ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਬੰਨਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮੇਰੇ ਲੱਭਣ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਹੱਥੋਂ ਮੈਂ ਛੁੱਟ ਜਾਵਾਂਗਾ।’’ ਜਦ ਤੁਹਾਡੇ ਖਿਆਲ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਟਿਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਥਾਂ ਆਪਣੀ ਬੇਹਤਰੀ ਵਿਚ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਦੇ ਦੋ ਨਤੀਜੇ ਨਿੱਕਲਦੇ ਹਨ: ਤੁਹਾਡਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਡੋਲ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਤੁਹਾਡੀ ਖਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ।

ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਦਿੱਕਤ ਕਰਕੇ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਘਾਟ ਹੋਵੇ, ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਘਾਟ ਹੋਵੇ, ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਘਾਟ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਘਾਟ। ਪਰ ਇਸ ਸਭ ਦਾ ਕਾਰਣ ਖੁਦਾ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਘਾਟ ਭਾਵ ਉਸ ਦੇ ਵਚਨ ਵਿਚ ਵਿਖਾਏ ਉਸ ਦੇ ਉਪਾਅ ਅਤੇ ਖੁਦਾ ਦੇ ਉਪਾਅ ਵਿਚ

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ।

ਮਨ ਲਈ ਰਾਹਤ (1 ਸਮੁਏਲ 27:4)

ਇਹ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਕਿ ਦਾਉਦ ਦਾ ਫਲਿਸਤੀਨ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦਾ ਮੁੱਖ ਕਾਰਣ ਉਸ ਦਾ ਡੋਲਣ ਵਾਲਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ, ਮੇਰੀ ਅਗਲੀ ਗੱਲ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਕਿ ਦਾਉਦ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਫੌਰੀ ਨਤੀਜਾ ਉਹੀ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਦੀ ਉਸ ਨੂੰ ਬੜੀ ਖ਼ਾਹਸ਼ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਰਾਹਤ ਮਿਲ ਗਈ। 27:4 ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ‘‘ਅਤੇ ਸ਼ਾਊਲ ਨੂੰ ਖਬਰ ਹੋਈ ਜੋ ਦਾਉਦ ਗੱਥ ਨੂੰ ਭੱਜ ਗਿਆ। ਸੋ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਲੱਭਣ ਲਈ ਫੇਰ ਨਾ ਨਿੱਕਲਿਆ।’’ ਹੁਣ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਹਰ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਵੇਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ ਕਿਸੇ ਵੀ ਘਰ ਵਿਚ ਵੜ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਇਸ ਖੌਫ਼ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਰਾਤ ਨੂੰ ਕੋਈ ਉਸ ਦੀ ਧੌਣ ਲਾਹ ਦੇਵੇਗਾ, ਚੈਨ ਨਾਲ ਸੌਂ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦੀ ਇਹੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੈ: ਅਕਸਰ ਉੱਥੇ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਾਲਾਤ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਰਾਹਤ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਦ ਉਜਾੜ ਪੁੱਤਰ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਚਲਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਟੋਕਾ ਟਾਕੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਕਿਸੇ ਨੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪੈਸਿਆਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਮੰਗਣਾ ਸੀ; ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਮੰਗਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਉੱਤੇ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸੀ; ਜਦ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿਚ ਫਸਿਆ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਪਿੱਛਾ ਛੁਡਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਫੌਰੀ ਰਾਹਿਤ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ; ਜਦ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਹੋਣ ਦਾ ਬੋਝ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਪਿੱਛਾ ਛੁਡਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਨ ਨੂੰ ਚੈਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਜਦ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਕੇ ਨਸ਼ੇ ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਡੁੱਬ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਸ ਦੀ ਤਕਲੀਫ਼ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਅੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘‘ਮੇਰੀ ਥਾਂ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂ ਇਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਲਾ ਦਿਓ! ਮੈਂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ!’’ ਤਾਂ ਰਾਹਤ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਸਕੂਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਲਗ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਭਲਾ ਮੈਂ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਕਿ ਲੋਕ ਸਕੂਨ ਪਾਉਣ ਲਈ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਚਲੇ ਜਾਣ? ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਈਮਾਨਦਾਰ ਬਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ‘‘ਪਾਪ ਦੇ ਭੋਗ ਵਿਲਾਸ’’ (11:25) ਦੀ ਗੱਲ ਕਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਵੀ ਇਹ ਮੰਨ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਾਪ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ‘‘ਭੋਗ ਵਿਲਾਸ’’ ਕਈ ਵਾਰ ਬਾਹਰੋਂ ਓਨੇ ਨਹੀਂ ਲਗਦੇ ਜਿੰਨੇ ਅੰਦਰੋਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਉਹ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਵਾਂਗ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਪਾਉਂਦੇ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਾਹਤ ਪਾਉਣ ਵਿਚ ਕੀ ਦਿੱਕਤ ਹੈ? ਇਸ ਵਿਚ ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਿੱਕਤ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਤਾਂ ਇਹ ਕਿ ਖੁਦਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਤੋੜ ਕੇ ਪਾਈ ਗਈ ਰਾਹਤ ਆਰਜ਼ੀ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ‘‘ਪਾਪ ਦੇ ਭੋਗ ਵਿਲਾਸ ਜੋ ਖੌੜੇ ਚਿਰਾ’’ ਲਈ ਹੈ ਕਿਹਾ (KJV ਵਿਚ ‘‘for a season’’) ਜਿਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਲਈ ਹੀ ਹਨ। ਇਸੇ ਲਈ ਹੀ ਮੈਂ ਆਖਿਆ ਕਿ ਦਾਉਦ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਫੌਰੀ ਨਤੀਜੇ ਵੱਜੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਲਈ ਰਾਹਤ ਮਿਲ ਗਈ।

ਦੂਜਾ ਜਦ ਕੋਈ ਖੁਦਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਤੋੜ ਕੇ ਰਾਹਤ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਰਾਹਤ ਦੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਉਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸਾਂ ਜੈਰੀ ਕਲਾਵਰ ਦੀ ਦੱਸੀ ਹਾਸ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਦਰੱਖਤ ਉੱਤੇ ਇਕ ਆਦਮੀ ਜੰਗਲੀ ਬਿੱਲੀ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਫੜਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਾਂ ਖੜਾ ਆਦਮੀ

ਉਸ ਤੇ ਸਿੱਧਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਲਾ ਸਕੇ। ਅਖੀਰ ਰੁੱਖ ਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਉੱਤੇ ਖਿੱਝਦਾ ਹੈ: ‘‘ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਤੇ ਤਾਂ ਗੋਲੀ ਚਲਾ ਕਿ ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਨੂੰ ਤਾਂ ਰਾਹਤ ਮਿਲ ਜਾਵੇ!’’ ਜੈਰੀ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾ ਕੇ ਲੋਟ ਪੋਟ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ‘ਜੰਗਲੀ ਖਿੱਲੀ ਨੂੰ ਪੂਛ’ ਤੋਂ ਫੜੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਆਦਮੀ ਤੇ ਤਰਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਅਦਾਮੀ ਰਾਹਤ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਉਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਸੀ।

ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਕਤ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿਚ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲਗਦੇ ਹੋਣ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ‘‘ਮੈਂ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹਾਂ, ਬੱਸ ਮੈਨੂੰ ਛੁਟਕਾਰਾ ਮਿਲ ਜਾਵੇ।’’ ਖਬਰਦਾਰ ਕੀਤੇ ਅਜਿਹਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਰਾਹਤ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾ ਰਹੇ ਹੋਵੋ।

ਜਾਣ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਅਸਰ (1 ਸਮੂਏਲ 27:5-30:6)

ਦਾਊਦ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਫੌਰੀ ਆਰਜ਼ੀ ਰਾਹਤ ਮਿਲ ਗਈ। ਆਓ ਹੁਣ ਦੂਰ ਤਕ ਅਸਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੇ ਝਾਤ ਮਾਰਦੇ ਹਾਂ।

ਉਸ ਨੇ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰਹਿਣ ਲਈ ਅਜ਼ਾਦੀ ਗੁਆ ਲਈ

ਫਲਿਸਤੀਨੀਆਂ ਦੀ ਛਾਉਣੀ ਵਿਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾਊਦ ਅਜ਼ਾਦ ਸੀ। ਇਹ ਅਜ਼ਾਦੀ ਤਨਾਅ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਪਰ ਹੈ ਉਹ ਅਜ਼ਾਦ ਸਨ। ਹੁਣ ਉਹ ਲੈਣ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹਿਤੈਸੀ, ਗੱਥ ਦੇ ਰਾਜੇ ਆਕੀਸ਼ ਕੋਲ ਆਪਣੀ ਵਫ਼ਾਦਾਰੀ ਗਹਿਣੇ ਪਾ ਦਿੱਤੀ। 27:5 ਵਿਚ ਦਾਊਦ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਕੀਸ਼ ਦਾ ‘‘ਟਹਿਲੂਆ’’ ਆਖਿਆ (1 ਸਮੂਏਲ 28:2; 29:8 ਵੀ ਵੇਖੋ)। 9 ਅਤੇ 10 ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਦਾਊਦ ਨੂੰ ਗੱਥ ਸ਼ਹਿਰ ਤੋਂ ਚਲੇ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਆਪਣੀਆਂ ਗਤੀਵਿਧੀਆਂ ਬਾਰੇ ਆਕੀਸ਼ ਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ।^੧ ਦਾਊਦ ਵਰਗੇ ਅਜ਼ਾਦ ਬੰਦੇ ਲਈ ਮਜ਼ਾਕ ਵਿਚ ਵੀ ਆਕੀਸ਼ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜਦ ਕੋਈ ਜਵਾਨ ਘਰੋਂ ਨਿੱਕਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਐਸ ਕਰ ਸਕੇ ਤਾਂ ਉਹਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਮੈਂ ਅਜ਼ਾਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ!’’ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਜਦ ਕੋਈ ਬੰਦਾ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਣਾ ਜਾ ਕੋਈ ਨਸ਼ਾ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਇਹੀ ਆਖਦਾ ਹੈ, ‘‘ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕੌਣ ਹੁੰਦੇ ਹੋ! ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਮੈਂ ਆਪ ਹਾਂ!’’ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਜਦ ਕੋਈ ਪਤੀ ਜਾ ਪਤਨੀ ਤੋਂ ਜਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਇਹੀ ਆਖਦਾ ਹੈ, ‘‘ਮੈਂ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹਵਾ ਵਿਚ ਸਾਹ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ!’’ ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਾਪ ਦੇ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਬੰਧਨ ਵਿਚ ਪੈਣ ਲਈ ਅਜ਼ਾਦੀ ਦੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਾਹੇਵੰਦ ਬੰਦਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਰਹੇ ਹਨ (ਯੂਹੰਨਾ 8:34; ਰੋਮੀਆਂ 6:16)। ਉਜਾੜ ਪੁੱਤਰ ਅਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਵਿਚ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਗਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਖੀਰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ‘‘ਉਸ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਿਸੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਕੋਲ’’ ਪਾਇਆ (ਲੂਕਾ 15:15)।

ਸਮਝੋਤੇ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ

ਫਲਿਸਤੀਨ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਖ਼ੁਦਾ ਨਾਲ ਦਾਊਦ ਦਾ ਸਬੰਧ ਘਟ ਗਿਆ। ਤਕਰੀਬਨ ਇਕ ਸਾਲ ਤਕ ਦਾਊਦ ਦੇ ਖ਼ੁਦਾ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਦਾਊਦ ਦੇ ਉੱਥੇ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਬੂਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਦਾਊਦ ਨੇ ਗਾਉਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚ

ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਪਸੰਦ ਨਾ ਹੋਵੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਉਸ ਖੁਦਾ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਸ ਹੁਕਮ ਤੋੜਨਾ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਸੀ, ਦਸ ਹੁਕਮਾਂ ਮੁਤਾਬਕ ਚੱਲਣਾ ਕਿਵੇਂ ਮੁਮਕਿਨ ਸੀ।

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਂਗ ਰਹਿਣ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਵਿਗਾੜ ਆ ਜਾਵੇਗਾ (1 ਯੂਹੰਨਾ 2: 15)। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਫ਼ੈਸਲਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਕਿ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਆਰਥਿਕ ਤੌਰ ਤੇ ਸਫਲ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਦੇਵੇਗਾ (ਮੱਤੀ 6: 24)। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਬੇਵਿਸ਼ਵਾਸਿਆਂ ਨਾਲ ਮੋਢੇ ਨਾਲ ਮੋਢਾ ਡਾਹ ਕੇ ਚੱਲਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੰਗਤੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਤਾਂ ਇਹ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਦੇਵੇਗਾ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15: 33)। ਇਸ ਵਿਚ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਚੱਲਣਾ ਪਵੇਗਾ, ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਂਗ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ ਜੋ ਦੁਨੀਆਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਜੁਲ ਕੇ ਰਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਖੁਦਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਘੱਟ ਪਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਵੱਧ ਨਜ਼ਰ ਆਓਗੇ। ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦੀ ਇਹੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਉਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।

ਸੁਗਲ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਜਾਦੂ ਪਸੰਦ ਹੈ।' ਬਚਪਨ ਵਿਚ ਮੈਂ ਵੱਡਾ ਹੋਣ ਤੇ ਜਾਦੂਗਰ ਬਣਨ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਦ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਇਸ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਰਕੇ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ "ਪਰ ਤੂੰ ਜਾਦੂ ਕਰੇਂਗਾ ਕਿੱਥੇ?" ਉਸ ਜ਼ਮਾਨੇ ਵਿਚ ਜਾਦੂਗਰ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਕਮਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਨਾਈਟ ਕਲਬ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਜਿਵੇਂ ਮੈਥੋਂ ਪੁੱਛ ਰਹੀ ਸੀ "ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਸੁਪਨਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਜਾਵੇਂਗਾ?" ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਫ਼ੈਸਲਾ ਲੈਣ ਲਈ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਯੋਜਨਾ ਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ। ਅੱਜ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਤੌਰ ਤੇ ਮਨ ਪਰਚਾਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਬਦਲ ਹਨ, ਪਰ ਅੱਜ ਵੀ ਇਹੀ ਗੱਲ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮਨ ਪਰਚਾਵੇ ਜਾਂ ਸਿਲਵਰ ਸਕ੍ਰੀਨ ਭਾਵ ਫਿਲਮਾਂ ਜਾਂ ਰੰਗਮੰਚ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਇਕ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਗੁਆ ਦੇਣਾ ਅਸਾਨ ਹੈ। ਮੈਂ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿਚ ਬਣੇ ਨਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਦਰਜਨ ਭਰ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨਾਂਅ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ।

ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਪੇਸ਼ਾ ਜਾਂ ਉਹਦੀ ਪਸੰਦ ਚੁਣਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ; ਪਰ ਕੰਮ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਮੇਰਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਸੰਗਤੀ ਕਿਹਦੇ ਨਾਲ ਹੈ, ਉਹਦਾ ਸਟੈਂਡਰਡ ਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਹਾਥੋਂ ਕੀ ਉਮੀਦ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਮੇਰਾ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਵਾਰ ਫ਼ੈਸਲਾ ਲੈਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੁਆ ਘੱਟ ਕਰਨ ਅਤੇ ਤਾਰੀਫ਼ ਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਘੱਟ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਵੱਲ ਨੂੰ ਚੱਲ ਕੇ ਨਹੀਂ, ਨੱਸ ਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਸਬੰਧ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਖ਼ਰਾਬ ਹੋਵੇ, ਨਿੱਕਲ ਆਓ!

ਉਸ ਨੇ ਫ਼ਰੇਬ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਲਗਨ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤੀ

ਦਾਉਦ ਨੇ ਸ਼ਾਉਲ ਤੋਂ ਨੱਸਦਿਆਂ, ਪਹਿਲਾਂ ਥੋੜੀ ਬੇਵਕੂਫ਼ੀ ਵਾਲਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।^੧ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਝੂਠ ਬੋਲਿਆ ਅਤੇ ਫ਼ਰੇਬ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਅਦੁੱਲਾਮ ਦੀ ਗੁਫ਼ਾ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਲਗਨ ਪਾ ਕੇ ਭਗੌੜੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਗਲੇ ਅੱਠ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਉਸ ਲਗਨ ਨੂੰ ਬਣਾਈ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਉਹਦੀ ਬਹੁਤ ਇੱਜ਼ਤ

ਕਰਦੇ ਸਨ (24: 17)। ਪਰ ਹੁਣ ਦਾਉਦ ਨੇ ਦੋਹਰੀ ਖੇਡ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀ; ਉਸਦੀ ਪੂਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਇਕ ਝੂਠ ਬਣ ਗਈ।

ਝੜੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਦਾਉਦ ਨੇ ਆਕੀਸ਼ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਆਖਿਆ, ‘ਜੇ ਤੇਰੀ ਨਿਗਾਹ ਵਿਚ ਮੈਂ ਦਯਾ ਜੋਗ ਹਾਂ ਤਾਂ ਓਹ ਮੈਨੂੰ ਦੇਸ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਵਸੋਣ ਜੋਗ ਥਾਂ ਦੇ ਦੇਣ ਕਿਉਂ ਜੇ ਤੇਰਾ ਟਹਿਲੂਆ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿਚ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਕਾਹਨੂੰ ਰਹੇ?’ (27: 5)। ਦਾਉਦ ਨੇ ਇਵੇਂ ਵਿਖਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਰਾਜੇ ਵਾਂਗ ਉਸੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਕਾਬਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਉਹ ਰਾਜੇ ਦੀਆਂ ਚੌਕਸ ਨਜ਼ਰਾਂ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਗੁਪਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕੇ।⁹ ਝੂਠ ਅਤੇ ਫ਼ਰੇਬ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਮੇਲ ਹੋਣ ਲੱਗਾ।

ਆਕੀਸ਼ ਨੇ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਗੱਥ ਦੇ ਦੱਖਣ ਦਾ ਇਕ ਸ਼ਹਿਰ¹⁰ ਸਿਕਲਗ ਦੇ ਦਿੱਤਾ।¹¹ ਦਾਉਦ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਉੱਥੇ ਚਲੇ ਗਏ। ਦਾਉਦ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਦਮੀ ਪਹਿਲਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਹਿਫ਼ਾਜ਼ਤ ਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਸਨ ਪਰ ਹੁਣ ਉਹ ਆਪਣਾ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਬਰਬਾਦੀ ਕਰਕੇ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹ ਮੱਖੀਆਂ ਅਤੇ ਮੱਛਰਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਾਰਦੇ ਸਨ ਬਲਕਿ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸਰਵਨਾਸ ਕਰਦੇ ਸਨ।

ਦਾਉਦ ਅਰ ਉਹ ਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਗਸੂਰੀਆਂ ਅਤੇ ਗਜ਼ਰੀਆਂ ਅਤੇ ਅਮਾਲੇਕੀਆਂ ਦੇ ਉੱਤੇ ਹੱਲਾ ਕੀਤਾ ... ਅਤੇ ਦਾਉਦ ਨੇ ਉਸ ਦੇਸ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਲਿਆ ਅਤੇ ਤ੍ਰੀਮਤ ਪੁਰਸ਼ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜੀਉਂਦਾ ਨਾ ਛੱਡਿਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇੱਜ਼ਤ, ਵੱਗ, ਖੋਤੇ, ਊਠ ਅਤੇ ਲੀੜੇ ਲੁੱਟ ਲਏ। ... (27: 8, 9)।

ਗਸੂਰੀ, ਗਜ਼ਰੀ ਅਤੇ ਅਮਾਲੇਕੀ ਲੋਕ ਸਿਕਲਗ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਗਸੂਰੀ ਲੋਕ ਫ਼ਲਿਸਤੀਨ ਅਤੇ ਮਿਸਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਪੈਣ ਵਾਲੇ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਘੁਮੱਕੜ ਲੋਕ ਸਨ।¹² ਗਜ਼ਰੀਆਂ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਨਾਂ ਦਾ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ। ਅਮਾਲੇਕੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸਨ। ਉਹ ਖਾਨਾਬਦੋਸ਼ ਲੋਕ ਸਨ ਜੋ ਏਸਾਓ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਸਨ (ਉਤਪਤ 36: 12, 16)। ਉਹ ਇਕ ਵੱਡੀ ਕੌਮ, ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਲੋਕ ਬਣ ਚੁੱਕੇ ਸਨ।¹³ ਤਿੰਨੋਂ ਕੌਮਾਂ ਫ਼ਲਿਸਤੀਨ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀਆਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸਨ।¹⁴

ਕੋਈ ਤਰਕ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਾਉਦ ਨੇ ਉਹੀ ਕੀਤਾ ਜੋ ਯਹੋਸ਼ੁਆ ਨੇ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਆਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਕਾਫ਼ਿਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿੱਕਲ ਆਉਣ ਅਤੇ ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਦਾਉਦ ਨੇ ਇਹੀ ਕੀਤਾ ਜੋ ਸ਼ਾਊਲ ਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਅਮਾਲੇਕੀਆਂ ਦਾ ‘ਸੱਤਿਆਨਾਸ’ ਕਰ ਦਏ (1 ਸਮੁਏਲ 15: 3, 8, 9)। ਪਰ ਵਚਨ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਾਉਦ ਵੱਲੋਂ ਮਰਦ-ਔਰਤਾਂ (ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਹਰ ਬੱਚੇ) ਖੁਦਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀ। ਵੇਖੋ 27: 11: ‘ਅਤੇ ਦਾਉਦ ਕਿਸੇ ਇਕ ਪੁਰਸ਼ ਯਾ ਤ੍ਰੀਮਤ ਨੂੰ ਵੀ ਗਥ ਵਿਚ ਨਾ ਲਿਆਇਆ ਜੋ ਕਿਤੇ ਇਹ ਸਾਡੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਾ ਖਬਰ ਜਾ ਦੇਣ ਭਈ ਦਾਉਦ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜਦ ਤੋੜੀ ਉਹ ਫ਼ਲਿਸਤੀਨੀਆਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਰਿਹਾ ਉਸ ਦੀ ਇਹੋ ਮਰਿਆਦਾ ਰਹੀ।’ ਇਹ ਬੇਰਹਿਮੀ ਅਤੇ ਯੋਜਨਾਬੱਧ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਤਲ ਸੀ।

ਮੰਨ ਲਵੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਲੰਘ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਗਰਮੀ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ, ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਪਿਆਸੇ ਹੋ। ਥੋੜ੍ਹਾ ਅੱਗੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਕ ਸ਼ਹਿਰ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਕੁਝ ਦੇਰ ਅਰਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਕਦਮ ਪੁੱਟਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਗੜਬੜ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਕੁੱਤਿਆਂ ਦੇ ਭੌਂਕਣ ਅਤੇ ਅਸਮਾਨ ਵਿਚ ਉੱਡਦੀਆਂ ਇੱਲਾਂ ਦਾ

ਨਜ਼ਾਰਾ ਵੇਖਣ ਨੂੰ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਹਿਰੋਂ ਬਾਹਰ ਪਹੁੰਚਣ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਦਬੂਦਾਰ ਅਤੇ ਦਮ ਘੁੱਟਣ ਵਾਲੀ ਹਵਾ ਵਗਦੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਸਾਹ ਰੋਕ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਕੁਝ ਕਦਮ ਅੱਗੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੱਡੀ ਸੜਕ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਨਜ਼ਾਰਾ ਰਾਤ ਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਥਾਂ ਮਲਬੇ ਹੇਠ ਲਾਸ਼ਾਂ ਦੱਬੀਆਂ ਪਈਆਂ ਹਨ। ਗਲੀ ਦੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਖੂਨੋਂ ਖੂਨ ਨਾਲੀ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਅਵਾਰਾ ਕੁੱਤੇ ਅਤੇ ਮਾਸਖੋਰ ਪੰਛੀ ਆਪਣੀ ਦਾਅਵਤ ਤੇ ਝਗੜ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਿੰਡੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿੱਕਲਦੇ ਨਿੱਕਲਦੇ ਤੁਹਾਡਾ ਮਨ ਉਲਟੀ ਕਰਨ ਨੂੰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਮਨ ਵਿਚ ਇਕ ਸਵਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ‘ਇਹ ਸਭ ਕਿਸ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ? ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ?’

ਦਾਉਦ ਨੇ, ਹਾਂ ਓਸੇ ਨੇ ਜਿਹੜਾ ‘ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਮਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰੀ’ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਦੂਰ ਦੇਸ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦੀ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਇਹ ਸਭ ਕੀਤਾ।

ਇਸ ਦਰਦਨਾਕ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਅੰਤ ਇੱਥੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜੰਗ ਦੀ ਲੁੱਟ ਦਾ ਮਾਲ ਲੈ ਕੇ ਦਾਉਦ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਜਾ ਆਕੀਸ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਗੱਥ ਵਿਚ ਗਿਆ (ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹਿੱਸਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ)। ਜਦ ਦਾਉਦ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਤਾਂ ਆਕੀਸ ਦੇ ਸਵਾਲ ‘ਅੱਜ ਤੁਹਾਡਾ ਰਾਹ ਕਿੱਧਰ ਸੀ?’ ਲਈ ਦਾਉਦ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸੀ, ‘ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਦੱਖਣ’¹⁵ ਵੱਲ ਅਤੇ ਯਰਾਹਮਿਏਲੀਆਂ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਅਤੇ ਕੇਨੀਆਂ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵੱਲ’ (27: 10)।

ਇਹ ਬੇਰਸ਼ੇਬਾ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸੀਨੈ ਪ੍ਰਾਇਦੀਪ ਦੇ ਪਹਾੜੀ ਥਾਂਵਾਂ ਤਕ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ ਵਿਸ਼ਾਲ ਜੰਗਲੀ ਇਲਾਕਾ ਸੀ (ਅਤੇ ਹੈ)। ਯਰਾਹਮਿਏਲੀਆਂ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ‘ਕੇਦਰੋਨ’ ਦੇ ਨੇੜਲਾ ਜੰਗਲੀ ਇਲਾਕਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਫੇਰ ਯਰਾਹਮਿਏਲੀਆਂ ਦਾ ਕਾਲੇਬ ਵੰਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਅਤੇ ਗੂੜ੍ਹਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸੀ (1 ਇਤਿਹਾਸ 2; ਗਿਣਤੀ 13; ਯਹੋਸ਼ੁਆ 14; 15)। ‘ਕੇਨੀਆਂ ਦੇ ਦੱਖਣ ਵੱਲ’ ਬੇਰਸ਼ੇਬਾ ਦੇ ਪੂਰਬ ਦਾ ਉਬੜ ਖਾਬੜ ਇਲਾਕਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੇਨੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮੂਸਾ ਦੇ ਵਕਤ ਤੋਂ ਇਸਰਾਏਲ ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਤੇ ਸਨ; ਮੂਸਾ ਦਾ ਸਹੁਰਾ ਯਿਥਰੋ ਕੇਨੀ ਹੀ ਸੀ (ਨਿਆਈਆਂ 1: 16)।

ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਦਾਉਦ ਨੇ ਆਕੀਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਅਤੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਉੱਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਕੀਸ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਗੱਲ ਤੇ ਯਕੀਨ ਕਰ ਲਿਆ। ਆਕੀਸ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਦਾਉਦ ਉਹਦੇ ਲਈ ਤੋਹਫਾ ਲੈ ਕੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਿਹਾਰ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਯਹੂਦਾ ਵਿਚ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਣਾ ਸੰਭਵ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਹਦੀ ਦੱਖਣੀ ਹੱਦ ਦੀ ਰਖਵਾਲੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਕੀਸ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਇਹ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਵੇਖਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ‘ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕ ਇਸਰਾਏਲ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਓਹ ਉਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਨਫ਼ਰਤ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ ਏਸ ਲਈ ਉਹ ਸਦਾ ਮੇਰਾ ਟਹਿਲੂਆ ਰਹੇਗਾ’ (27: 12)। ਇਹ ਵੇਖ ਕੇ ਮਨ ਦੁਖੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਾਉਦ ਕਿੰਨਾ ਝੂਠਾ ਬਣ ਚੁੱਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ ਨਾਲ ਬੇਵਕੂਫ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਦਾਉਦ ਸ਼ਾਉਲ ਅਤੇ ਨਾਬਾਲ ਦੇ ਕਾਰਣ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹਦੀ ਭਲਿਆਈ ਦੇ ਬਦਲੇ ਬੁਰਿਆਈ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਸ ਨੇ ਆਪ ਆਕੀਸ ਨਾਲ ਉਢੇਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਦਾਉਦ ਨੇ ਆਕੀਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾਨ-ਨਵਾਜ਼ੀ ਦਾ ਬਦਲਾ ਉਸ ਨੂੰ ਝੂਠ ਅਤੇ ਫ਼ਰੋਬ ਦੇ ਸਿੱਕੇ ਮੋੜ ਕੇ ਦਿੱਤਾ।

ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਤਿਆਗੇ ਬਗ਼ੈਰ ਦੂਰ ਦੇਸ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਜਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਮਸੀਹੀ ਮਾਪਦੰਡਾਂ ਉੱਤੇ ਕਾਇਮ ਰਹੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ, ‘ਮੇਰੇ ਲਈ ਹੁਣੇ ਜਾਣਾ ਠੀਕ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਲਈ ਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਕੋਈ ਮੈਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਵੇ, ਮੈਂ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵਾਂਗਾ।’ ਲਿਖ ਕੇ ਰੱਖ ਲਵੋ: ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਏ ਬਗ਼ੈਰ ਨਹੀਂ ਰਹੋਗੇ।

ਉਸ ਨੇ ਅਸਪੱਸ਼ਟਤਾ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਮਕਸਦ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ

ਅਧਿਆਇ 28 ਦੇ ਆਰੰਭ ਦੇ ਵਿਚ, ਫ਼ਲਿਸਤੀਨੀ ਲੋਕ ਸ਼ਾਊਲ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲੀ ਫ਼ੌਜ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਫੈਸਲਾਕੁਨ ਲੜਾਈ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਆਕੀਸ਼ ਨੇ ਦਾਊਦ ਨੂੰ ਸੱਦਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, “ਤੂੰ ਸੱਚ ਜਾਣ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਅਤੇ ਤੇਰਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ” (28:1)। ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਵਿਚ ਪੂਰਬ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਕਿਸੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੇਦੀ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਲਈ ਫ਼ੌਜੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।

ਦਾਊਦ ਦੀ ਇਸ ਉਲਝਣ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ। ਆਕੀਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਤੋਂ ਨਾਂਹ ਕਰਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਦਾਊਦ ਦਾ ਫ਼ਰੋਬ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜਦ ਕਿ ਜਾਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਦਾਊਦ ਦਾ ਉਸ ਗੱਲ ਵਿਚ ਸ਼ਰੀਕ ਹੋਣਾ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਹ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਭਾਵ ਉਸ ਨੂੰ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਮਸਹ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਲੜਨਾ ਪੈਣਾ ਸੀ। ਗੱਲ ਕਾਹਦੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਯੋਨਾਥਾਨ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਵੀ ਲੜਨਾ ਪੈਣਾ ਸੀ। ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਤਾਨ ਜਦ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਦੁਰਦਸਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਦਾਊਦ ਦਾ ਜਵਾਬ ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ: “ਤੈਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਮਲੂਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਤੇਰੇ ਟਹਿਲੂਏ ਕੋਲੋਂ ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਕੰਮ ਹੋਵੇਗਾ” (28:2)। ਆਕੀਸ਼ ਨੇ ਦਾਊਦ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਹਮਾਇਤ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਲਿਆ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, “ਤਾਂ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਦਾ ਰਾਖਾ ਬਣਾਵਾਂਗਾ” (28:2)। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ “ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੇ ਤੇ ਯਕੀਨ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਤੇਰੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ!” ਪਰ ਦਾਊਦ ਦਾ ਇਹ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਭਾਵ ਸੀ ਕਿ “ਛੇਤੀ ਹੀ ਪਤਾ ਲੱਗੇ” ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੌਣ ਜਾਣੇ ਦਾਊਦ ਦੇ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਭਾਵ ਕੀ ਸੀ? ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਸਭ ਕੁਝ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਫ਼ਲਿਸਤੀਨੀ ਦੂਰ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਸੁਨੇਮ ਵਿਚ ਆਪਣੀਆਂ ਫ਼ੌਜਾਂ ਇੱਕਠੀਆਂ ਕਰਨ ਲੱਗੇ (28:4)। ਜਦ ਕਿ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੇ ਗਿਲਬੋਆ ਪਹਾੜ ਦੀਆਂ ਢਲਾਨਾਂ ਤੇ, ਜਿਜ਼ਰਾਏਲ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਘਾਟੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਛਾਉਣੀ ਲਾ ਦਿੱਤੀ (28:4; 29:1 ਵੀ ਵੇਖੋ)। ਅਧਿਆਇ 29 ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੇ, ਫਲਿਸਤੀ ਫ਼ੌਜ ਦੀ ਮੁੱਖ ਟੁਕੜੀ ਉੱਤਰ ਵੱਲ ਨੂੰ ਵਧ ਰਹੀ ਸੀ। ਆਇਤ 2 ਵਿਚ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਾਊਦ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਦਮੀ ਆਕੀਸ਼ ਦੇ ਫ਼ੌਜੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਫ਼ਕ ਤਕ ਉਹ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਰਹੇ, ਜੋ ਸੁਨੇਮ ਤੋਂ ਚਾਲੀ ਕੁ ਮੀਲ ਦੂਰ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਟੁਕੜੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਗਠਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਰੁਕ ਗਏ (29:1)।

ਅਫ਼ਕ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਲੱਗੇ (ਵੇਖੋ 1 ਸਮੂਏਲ 30:1)। ਦਾਊਦ ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਰਦਸਾ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਲੱਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਦੋਹਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ: “ਕੀ ਕਰਾਂ? ਮੈਂ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਆਦਮੀ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਮਸਹ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਲੜ ਸਕਦੇ। ... ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਲੜ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਸ਼ਾਊਲ ਜਾਂ ਯੋਨਾਥਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਲਾ ਸਕਦੇ। ਨਹੀਂ, ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਤਾਂ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਲੜ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਮਸਹ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣਾ ਹੈ। ... ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਦ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਜਾਈਏ ਤਾਂ, ਮੇਰੇ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੇ ਫ਼ਲਿਸਤੀਨੀਆਂ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਅਤੇ ਸ਼ਾਊਲ ਦੀ ਫ਼ੌਜ ਦੇ ਅੱਗੋਂ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਈਏ। ਨਹੀਂ, ਇਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਬਣੇਗੀ, ਜਦ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਊਲ ਦੀ ਫ਼ੌਜ ਦੇ ਨੇੜੇ ਪਹੁੰਚਾਂਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ

ਦੇਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਦੇਵੇ। ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਇਕ ਦੀ ਥਾਂ ਦੋ ਫੌਜਾਂ ਨਾਲ ਲੜਨਾ ਪਵੇਗਾ। ... ਸ਼ਾਇਦ ਮੈਨੂੰ ਆਕੀਸ਼ ਨੂੰ ਦੱਸ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਸਭ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਜੇ ਮੈਂ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਫ਼ਲਿਸਤੀਨੀ ਫੌਜ ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਟੁੱਟ ਪਵੇਗੀ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਸੱਤਿਆਨਾਸ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ। ... ਜਾਂ ਅਸੀਂ ਲੜਨ ਦਾ ਨਾਟਕ ਕਰੀਏ ਪਰ ਲੜੀਏ ਨਾ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜੇ ਅਸੀਂ ਅਪਣਾ ਬਚਾਅ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਤਮਘਾਤ ਹੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਵਾਂਗੇ। ... ਕੀ ਕਰਾਂ? ਕੀ ਕਰਾਂ? ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ? ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਾਂ?!''

ਅਫ਼ਕ ਵਿਚ ਛਾਉਣੀ ਵਿਚ ਆਖਰੀ ਟੁਕੜੀ ਦੇ ਆਉਣ ਤੇ, ਫ਼ਲਿਸਤੀਨੀ ਜਰਨੈਲਾਂ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਦਾਉਦ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਦਮੀ ਆਕੀਸ਼ ਦੇ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਆਕੀਸ਼ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕੀਤਾ:

ਤਦ ਫ਼ਲਿਸਤੀਨੀ ਸਰਦਾਰਾਂ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਇਬਰਾਨੀਆਂ¹⁶ ਦਾ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕੰਮ? ਆਕੀਸ਼ ਨੇ ਫ਼ਲਿਸਤੀਨੀ ਸਰਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਭਲਾ, ਇਹ ਦਾਉਦ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਊਲ ਦਾ ਟਹਿਲੂਆ ਨਹੀਂ ਜੋ ਐੱਨੇ ਦਿਨਾਂ ਅਤੇ ਐੱਨੇ ਵਰਿਹਾਂ ਦਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੈ¹⁷ ਅਤੇ ਜਦ ਦਾ ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆ ਪਿਆ ਹੈ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਖੇਟ ਨਹੀਂ ਡਿੱਠਾ? (29:3)।

ਆਕੀਸ਼ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਦਾਉਦ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ: ‘‘ਉਹ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆ ਪਿਆ ਹੈ।’’ ਦਾਉਦ ਨੇ ਫ਼ਲਿਸਤੀਨ ਵਿਚ ‘‘ਇਕ ਚਲਾਕ ਫੌਜੀ ਦੀ ਚਾਲ’’ ਜਾਂ ‘‘ਇਕ ਵਿਹਾਰਕ ਚਾਲ’’ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਮਨਾਉਣ ਦੀ ਸੋਚੀ ਹੋਵੇਗੀ; ਆਕੀਸ਼ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ‘‘ਭਗੌੜਾਪਣ’’ ਆਖਿਆ। ਜਦ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਮਕਸਦਾਂ ਬਾਰੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਗੁਮਰਾਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਉੱਥੋਂ ਦੇ ਲੋਕ ਸਾਨੂੰ ਸਾਥੋਂ ਵੱਧ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ ਸਾਫ਼ ਵੇਖ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਹੀ, ਖੁਦਾ ਨੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ ਦਾਉਦ ਦੇ ‘‘ਨਾਮੁਮਕਿਨ ਮਕਸਦ’’ ਨੂੰ ਫ਼ਲਿਸਤੀਨੀ ਫੌਜ ਦੇ ਜਰਨੈਲਾਂ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਅੰਜਾਮ ਦਿੱਤਾ। ਦਾਉਦ ਲਈ ਆਕੀਸ਼ ਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਹਾਕਮ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੋਏ।¹⁸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਕੀਸ਼ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ, ‘‘ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਇੱਥੋਂ ਮੋੜ ਦਿਓ’’ (29:4)।

ਆਕੀਸ਼ ਨੇ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਸੱਦਿਆ¹⁹ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉਸ ਉੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਪਰ ਫੌਜ ਦੇ ਹਾਕਮਾਂ ਕਾਰਣ ਦਾਉਦ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿਕਲਗ ਵਿਚ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਰੱਖਣ ਲਈ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਪਰ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਵਿਚ ਵੀ ਅਪਸ਼ੱਟਤਾ ਸੀ: ‘‘ਦਾਉਦ ਨੇ ਆਕੀਸ਼ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ... ਮੈਂ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਦਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਤਦ ਦਾ ਅੱਜ ਤੋੜੀ ਤੈਂ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਕੀ ਡਿੱਠਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਸੁਆਮੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਵੈਰੀਆਂ ਨਾਲ ਲੜਨ ਲਈ ਨਾ ਜਾਵਾਂ?’’ (29:8)। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ‘‘ਆਪਣੇ ਸੁਆਮੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਵੈਰੀਆਂ’’ ਆਕੀਸ਼ ਦੇ ਵੈਰੀਆਂ ਜਾਂ ਸ਼ਾਊਲ ਦੇ ਵੈਰੀਆਂ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੋਵੇ।²⁰

ਦਾਉਦ ਦੀ ਗੱਲ ਦਾ ਜੋ ਵੀ ਮਤਲਬ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਮੌਕੇ ਦਾ ਫ਼ਾਇਦਾ ਚੁੱਕਣ ਵਿਚ ਬਿਲਕੁਲ ਵਕਤ ਨਹੀਂ ਗੁਆਇਆ। ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਦਿਆਂ ਹੀ ਉਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਦਮੀ ਸਿਕਲਗ ਵਿਚ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ ਅਤੇ ਫ਼ਲਿਸਤੀਨੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸ਼ਾਊਲ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ।²¹

ਘਰ ਪਰਤਣ ਤੇ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਬੜੇ ਸਕੂਨ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਆਕੀਸ਼ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਚਾਪਲੂਸੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜਿੱਤਣ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਉਹਦਾ ਅੰਤਹਕਰਣ ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ।²²

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾ ਛੱਡੋ, ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਹਾਸਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕੀ ਨਹੀਂ; ਤੁਸੀਂ ਕਾਮਯਾਬ ਹੀ ਮੰਨੇ ਜਾਵੋਗੇ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਛੱਡ ਕੇ ਕੁਝ ਵੀ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲਵੋ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਨਾਕਾਮੀ ਹੀ ਗਿਣੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਖਿਤਾਉਣ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰ ਲਓ ਤਾਂ ਜੋ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਅਖ਼ੀਰ ਵਿਚ ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕੋ, ‘‘ਮੈਂ ਖਰਾ ਹੀ ਚੱਲਿਆ ਹਾਂ’’ (ਜ਼ਬੂਰ 26:1-4)।

ਬਦਤਰ ਹਾਲਾਤ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਉਸ ਨੇ ਬੁਰੇ ਹਾਲਾਤ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ

ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ਸਿਕਲਗ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੇ ਇਕ ਵੱਡਾ ਧੱਕਾ ਸੀ।

ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਜਾਂ ਦਾਉਦ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਸਿਕਲਗ ਵਿਚ ਅੱਪੜੇ ਤਾਂ ਅਮਾਲੇਕੀਆਂ ਨੇ ਦੱਖਣ ਵੱਲੋਂ ਸਿਕਲਗ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਕਲਗ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਨੂੰ ਅੱਗ ਨਾਲ ਸਾੜ ਸੁੱਟਿਆ ਸੀ। ... ਸੋ ਜਦ ਦਾਉਦ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਵੜੇ ਤਾਂ ਵੇਖੋ, ਉਹ ਅੱਗ ਨਾਲ ਸੜਿਆ ਪਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਤੀਵੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਧੀਆਂ ਸਾਰੇ ਬੰਧੂਏ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ... ਦਾਉਦ ਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਪਤਨੀਆਂ ... ਬੰਧਨਾਂ ਬਣ ਗਈਆਂ ਸਨ (30:1-3, 5)।

ਸਿਕਲਗ ਤੋਂ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਨੂੰ ਵਧਦੇ ਹੋਏ ਦਾਉਦ ਰੋਜ਼ ਅਮਾਲੇਕੀਆਂ ਉੱਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉੱਥੋਂ ਦੇ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਨਜ਼ਾਰਾ ਯਾਦ ਹੈ? ਦਾਦੀ ਦੱਸਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ‘‘ਜੈਸੀ ਕਰਨੀ, ਵੈਸੀ ਭਰਨੀ।’’ ਯਹੂਦਾ ਅਤੇ ਫ਼ਲਿਸਤੀਨ ਦੇ ਦੱਖਣੀ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ²³ ਅਮਾਲੇਕੀਆਂ ਦਾ ਹਮਲਾ ਨਵਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਸਿਕਲਗ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸਾੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਾਉਦ ਦੇ ਫੂਕ ਫੂਕ ਕੇ ਪੈਰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਮਾਲੇਕੀਆਂ ਵਿਚ ਅਜੇ ਵੀ ਇਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਸੀ ਕਿ ਦਾਉਦ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਦਮੀ ਹੀ ਅੱਗਜ਼ਨੀ ਅਤੇ ਕਤਲੇਆਮ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸਨ।

ਆਪਣੀ ਕਲਪਨਾ ਨੂੰ ਫੇਰ ਤੋਂ ਦੌੜਾਓ। ਅਫ਼ਕ ਤੋਂ ਸਿਕਲਗ ਸੱਤਰ ਤੋਂ ਅੱਸੀ ਮੀਲ ਸੀ। ਤਿੰਨ ਦਿਨ ਦਾ ਇਹ ਬੜਾ ਔਖਾ ਸਫ਼ਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਤੋਂ ਮਿਲਣ ਦੀ ਖਾਹਿਸ਼ ਨਾਲ ਦਾਉਦ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਦਮੀ ਘਰ ਪਹੁੰਚਣ ਤਕ ਥੱਕ ਕੇ ਚੂਰ ਚੂਰ ਹੋ ਗਏ ਹੋਣਗੇ। ਪਰ ਆਖਰੀ ਚੋਟੀ ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਥਾਂ ਉੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਖੰਡਰ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਧੂੰਆਂ ਨਿੱਕਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਉਹ ਢਲਾਨ ਤੋਂ ਉੱਤਰ ਕੇ ਧੂੰਏਂ ਅਤੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਮਕਾਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਲੰਘਦੇ ਹੋਏ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਂਅ ਜ਼ੋਰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਪੁਕਾਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਕੁਰਲਾਉਂਦੀ ਹੋਈ ਹਵਾ ਅਤੇ ਉੱਡਦੀਆਂ ਚੰਗਿਆੜੀਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।

ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੋਣ ਦੇ ਡਰ ਤੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਗਰਮ ਸੁਆਹ ਦੇ ਢੇਰ ਵਾਲੇ ਪੱਥਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਮਾਰਦਿਆਂ, ਲੱਭਦੇ ਰਹੇ ਜਦ ਤਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਛਾਲੇ ਨਹੀਂ ਪੈ ਗਏ ਅਤੇ ਉਹ ਥੱਕ ਕੇ ਚੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰਿਆਂ ਤੇ ਕੱਜਲ ਅਤੇ ਸੁਆਹ ਦੀਆਂ ਲਕੀਰਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕੋਸੇ-ਕੋਸੇ ਹੰਜੂ ਵਹਿ ਰਹੇ ਸਨ। ‘‘ਤਦ ਦਾਉਦ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਦੇ ਲੋਕ ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਅਜਿਹੇ ਰੋਏ ਜੋ ਹੋਰ ਰੋਣ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਜ਼ੋਰ ਨਾ ਰਿਹਾ’’ (30:4)।

1993 ਦੇ ਸਿਤੰਬਰ ਮਹੀਨੇ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਇਹ ਲਿਖਦਿਆਂ ਲਾਸ ਏਂਜ਼ਲਸ ਦੇ ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਕਿਤੇ-ਕਿਤੇ ਅੱਗ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਵੱਲ ਜਾਂਦਿਆਂ ਸਿਰਫ਼ ਨੀਹਾਂ ਤੋਂ

ਬੇੜੇ ਉੱਚੇ ਮਕਾਨ ਲੱਭਦੇ ਵੇਖਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਮਾਰਦੇ ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਕਿ ‘‘ਅਸੀਂ ਬਰਬਾਦ ਹੋ ਗਏ। ਸਾਡਾ ਸਭ ਕੁਝ ਲੁੱਟਿਆ ਗਿਆ।’’ ਕਈ ਤਾਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੀ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਉਸ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਅੱਗ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਲੱਭਦੇ ਵੇਖਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਾ ਉਦ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਵਰਗੀਆਂ ਹੀ ਹੋਣਗੀਆਂ।

ਪਰ ਸਿਕਲਗ ਦਾ ਦੁਖਾਂਤ ਅਜੇ ਖ਼ਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਲੋਕ ਦਾ ਉਦ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਉਦ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਪਈਆਂ: ‘‘ਜੇ ਅਸੀਂ ਯਹੂਦਾ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਦੇ ਨਾ ਹੁੰਦਾ!’’; ‘‘ਉਸ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਡੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੀ ਰਖਵਾਲੀ ਲਈ ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ!’’; ‘‘ਸਾਰਾ ਕਸੂਰ ਦਾ ਉਦ ਦਾ ਹੀ ਹੈ!’’ ਆਇਤ 6 ਵਿਚ ਦੱਸਦੀ ਹੈ, ‘‘ਦਾ ਉਦ ਵੱਡਾ ਔਖਾ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂ ਜੋ ਲੋਕ ਉਹਨੂੰ ਵੱਟੇ ਮਾਰਨ ਦਾ ਉਪਾਅ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਸੱਭੇ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਪੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਸਨ।’’ ਇਸ ਵਾਕ ਅੰਸ਼ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ‘‘ਦਾ ਉਦ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਗਿਆ’’ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦਾ ਉਦ ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਇਕੱਲਾ ਪੈ ਗਿਆ, ਜਿੰਨਾਂ ਉਹ ਅਦੁੱਲਾਮ ਦੀ ਗੁਫਾ ਵਿਚ ਪਿਆ ਸੀ (ਜ਼ਬੂਰ 142: 4)। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੀੜਿਆਂ ਵਿਚ ਘਿਰ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਉਹਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਰਹਿੰਦੇ ਅਤੇ ਰਿੜ੍ਹਦੇ ਸਨ; ਹੁਣ ਉਹ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਪੱਥਰ ਚੁੱਕੀ ਛੇ ਸੌ ਗੁੱਸੇ ਨਾਲ ਭਰੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਘਿਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸ਼ਾਉਲ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਤਾਂ ਫਲਿਸਤੀਨ ਵਿਚ ਭੱਜ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਉਹ ਆਪਣੀ ਹੀ ਫ਼ੌਜ ਹੱਥੋਂ ਮਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ।

ਉਜਾੜੂ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਜਦ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਘਰ ਛੱਡਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਚਮਕਦਾਰ ਰੌਸ਼ਨੀਆਂ ਅਤੇ ਤੇਜ਼ ਭੀੜ ਵਿਚ ਘਿਰਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸਹੀ ਫ਼ੈਸਲਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਬਹੁਤੀ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ ਜਦ ਉਹ ਜੰਗਲੀ, ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਸੂਰਾਂ ਦੇ ਵਾੜੇ ਵਿਚ ਘਿਰ ਗਿਆ ਸੀ।⁴ ਜੋ ਆਪਣੀ ਹੋਂਦੀ ਵਿੱਚੋਂ ਉਹਦੇ ਖਾਣਾ ਖੋਹ ਲੈਣ ਤੇ ਉਹਨੂੰ ਘੂਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਇਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਬੇਕਾਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਛੇੜਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫੇਰ ਪਿੱਛੇ ਖਿੱਚ ਲੈਂਦਾ ਹੈ; ਨਸ਼ੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਨੰਦ ਦੇਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਤੁਹਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਨਰਕ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਘਰੋਂ ਭੱਜਣ ਵਿਚ ਅਜ਼ਾਦੀ ਦੇਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਤਾਂ ਹੈ ਪਰ ਅਖ਼ੀਰ ਵਿਚ ਇਹ ਇਕੱਲੇਪਣ ਅਤੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਭਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਤਲਾਕ ਲੈਣਾ ਰਾਹਤ ਭਰਿਆ ਲਗਦਾ ਤਾਂ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਚੀਰਦਾ ਹੈ, ‘‘ਪਰ ਅਸਲ ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ!’’ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਾਅਦਿਆਂ ਦੇ ਧੋਖੇ ਵਿਚ ਨਾ ਆਓ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਮੁਸੀਬਤ ਖ਼ਾਤਰ ਨਾਪਸੰਦ ਹਾਲਾਤ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿਓਗੇ!

ਉਸ ਨੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਖ਼ਾਤਰ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ

ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਨਾਪਸੰਦ ਥਾਂ ਵਿਚ ਦਾ ਉਦ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਬਲਕਿ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਗਿਆ (30:2, 3)। ਦਾ ਉਦ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਛੇ ਸੌ ਜਣਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਲਿਆ। ਉਹ ਉਹਦੇ ਬਾਅਦ ਨਕਾਰਾ ਬੰਦਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕੋਈ ਕੰਮ ਨਾ ਹੋਵੇ ਆਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛਾਪਾ ਮਾਰ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੀ ਇਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਟੁਕੜੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਕਿਤੇ ਵੀ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਸਨ (2 ਸਮੁਏਲ 23: 13-17)। ਦਾ ਉਦ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਵਾਰ ਵੀ ਲਿਆ। ਇਸ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਦਾ ਉਦ ਵੀ ਸ਼ੋਹਰਤ ਵਧਣ ਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਗੁਆਂਢੀ ਕਬੀਲਿਆਂ

ਵਿੱਚੋਂ ਦੂਸਰੇ ਲੋਕ ਵੀ ਸਿਕਲਗ ਵਿਚ ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਆ ਗਏ।²⁵ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵਿਚ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਕਾਫ਼ਰ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਏ। ਅਖੀਰ ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਫੜ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਸੱਤਿਆਨਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਜਿਹੜੇ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਖਾਹਿਸ਼ਾਂ ਤੇ ਹੀ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਮੈਂ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲਈ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ।’’ ਜਦ ਕਿ ਹਕੀਕਤ ਵਿਚ ਇਸ ਨਾਲ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਫ਼ਰਕ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜਦ ਉਜਾੜੂ ਪੁੱਤਰ ਘਰੋਂ ਦੂਰ ਚਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇਕ ਦੁਖੀ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜਦ ਤੁਸੀਂ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਦਾਅ ਤੇ ਲਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਨੂੰ, ਬਲਕਿ ਆਪਣੇ ਨਜ਼ਦੀਕੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦਾਅ ਤੇ ਲਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਦਾਉਦ ਵਾਂਗ, ਤੁਹਾਡਾ ਪਰਿਵਾਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਦਾਅ ਤੇ ਲਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਜਾਣ ਦਾ ਆਪਣਾ ਸਫ਼ਰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਇਹੀ ਸਵਾਲ ਸੀ ਕਿ ‘‘ਇਸ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਫ਼ਾਇਦਾ ਹੋਵੇਗਾ?’’

ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਜਾਣ ਤੇ ਆਰਜ਼ੀ ਤੌਰ ਤੇ ਜੋ ਵੀ ਰਾਹਤ ਮਿਲੇ, ਪਰ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਉਸ ਰਾਹਤ ਦੀ ਵੱਡੀ ਕੀਮਤ ਚੁਕਾਉਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹੋ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖੋ।

ਖ਼ੁਦਾ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਆਉਣਾ (1 ਸਮੂਏਲ 30:6-31)

ਖ਼ੁਦਾ ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀਆਂ ਆਉਣ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਡੇਰਾਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਗੋਡਿਆਂ ਭਾਰ ਲਿਆਉਣ ਲਈ। ਜਦ ਅਸੀਂ ਗੋਡਿਆਂ ਤੇ ਆ ਗਏ ਤਾਂ ਸਮਝੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਖਲੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਪੱਥਰ ਚੁੱਕੀ ਛੇ ਸੌ ਬੰਦਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਘੇਰਣ, ਉਹਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਣ ਤੇ, ਸਾਨੂੰ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਇਸ ਸਾਲ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਦਾਉਦ ਦੀ ਅੱਧੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ: ਖ਼ੁਦਾ ਦਾ ਨਾਂਅ। 30:6 ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ, ‘‘ਪਰ ਦਾਉਦ ਨੇ ਯਹੋਵਾਹ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲ ਆਪਣੇ ਮਨ ਨੂੰ ਤਕੜਾ ਕੀਤਾ।’’ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾਉਦ ਦੇ ਹਿੰਮਤ ਛੱਡਣ ਤੇ ਯੋਨਾਥਾਨ ਨੇ ‘‘ਉਹਦਾ ਹੱਥ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਿਚ ਤਗੜਾ ਕੀਤਾ [ਮੂਲ ਵਿਚ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕੀਤਾ] ਸੀ (23:16)।’’ ਹੁਣ ਦਾਉਦ ਦੇ ਕੋਲ ਯੋਨਾਥਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ,²⁶ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰ ਕੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਸ਼ਕਤੀ ਖ਼ੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਹੀ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 3:20)।

ਜਦ ਦਾਉਦ ਖ਼ੁਦਾ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਹਾਲਾਤ ਬੇਹਤਰ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਏ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਅਜੇ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸਨ।²⁷ ਇਸ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਦਾਉਦ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਫੌਜ ਅਜੇ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਅਮਾਲੇਕੀਆਂ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਉਮੀਦ ਸੀ। ਦਾਉਦ ਨੇ ਫਿਰ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਫ਼ਲਿਸਤੀਨ ਵੱਲ ਜਾਣ ਦਾ ਖਿਆਲ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ: ਉਸ ਨੇ ‘‘ਯਹੋਵਾਹ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ’’ (30:7, 8)। ਉਸ ਨੇ ਖ਼ੁਦਾ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ, ‘‘ਮੈਂ ਉਸ ਦਲ ਦੇ ਮਗਰ ਪਵਾਂ ਕਿ ਨਾ ਕਿ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਅੱਪੜਾਂਗਾ ਕਿ ਨਹੀਂ?’’ ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ‘‘ਮਗਰ ਪੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਜ਼ਰੂਰ ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਅੱਪੜੇਂਗਾ ਅਤੇ ਨਿਸੰਗ ਤੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਛੁਡਾ ਲਵੇਂਗਾ’’ (30:8)। ਦਾਉਦ ਦੇ ਮਨ ਦੀ ਮੁਰਾਦ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ।

ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਪੁਕਾਰ ਛਾਉਣੀ ਵਿਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਰੋਧੀ ਵੀ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਦਵਾ ਸੀ। ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੱਥਰ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤੇ, ਅਤੇ ਹਥਿਆਰ ਚੁੱਕ ਲਏ ਅਤੇ ਦੱਖਣ ਵੱਲ ਨੂੰ ਦਾਉਦ ਦੇ ਨਾਲ ਚੱਲ ਪਏ ਸਨ। ਪਰ ਆਦਮੀ ਚੂਰ ਹੋ ਚੁਕੇ ਸਨ। ਥੋੜੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਹੀ ਦੋ ਸੌ ਜਣੇ ਹਿੰਮਤ ਹਾਰ ਕੇ ਬੈਠ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਲੋਕ ਵੀ ਹਿੰਮਤ ਹਾਰਨ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਹਥਿਆਰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਨ।²⁸ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਮਾਲੇਕੀ ਕਿੱਥੇ ਹਨ; ਪਰ ਖੁਦਾ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਬਚੇ ਹੋਏ ਚਾਰ ਸੌ ਬੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਗਿਆ।

ਉਹਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਇਨਾਮ ਮਿਲਿਆ। ਉਹਨੂੰ ਇਕ ਮਿਸਰੀ ਗੁਲਾਮ ਮਿਲਿਆ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਅਮਾਲੇਕੀ ਮਾਲਿਕ ਨੇ ਤਿਆਗ ਕੇ ਮਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁੱਕਾ ਫਲ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਖਾਣ ਨਾਲ ਉਸ ਵਿਚ ਤਾਜ਼ਗੀ ਆ ਗਈ। ਖੁਦਾ ਦੇ ਉਪਾਅ ਦੇ ਰਾਹੀਂ, ਉਸ ਗੁਲਾਮ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੀ ਫਤਹਿ ਦਾ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਅਮਾਲੇਕੀ ਕਿੱਥੇ ਗਏ ਹਨ। ਉਹ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਲੈ ਗਿਆ।²⁹

ਅਮਾਲੇਕੀ ਇਹ ਸੋਚ ਕੇ ਕਿ ਕੋਈ ਖਤਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਖਾ ਪੀ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖੂਬ ਮੌਜ ਮਸਤੀ ਕੀਤੀ। ਦਾਉਦ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਨ ਤਕ ਅਰਾਮ ਕੀਤਾ।³⁰ ਫਿਰ ਜਦ ਦੁਸ਼ਮਣ ਢਿੱਲਾ ਪੈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਭਾਵੇਂ ਅਮਾਲੇਕੀਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਸੀ,³¹ ਪਰ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਦੇ ਬਚਾਅ ਲਈ ਗੁੱਸੇ ਵਿਚ ਆਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਉਹ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸ਼ਿਕਾਰ ਹੋ ਗਏ। ਖੁਦਾ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦਾਉਦ ਦੁਸ਼ਮਣ ਉੱਤੇ ਫਤਹਿ ਪਾ ਲਵੇਗਾ ਅਤੇ ‘‘ਸਭ ਕੁਝ ਛੁਡਾ ਲਿਆਵੇਗਾ’’ ਅਤੇ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੋਇਆ।

ਅਤੇ ਜੇ ਕੁਝ ਅਮਾਲੇਕੀ ਲੈ ਗਏ ਸਨ ਦਾਉਦ ਨੇ ਸਭ ਛੁਡਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਦਾਉਦ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦੋਹਾਂ ਪਤਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਛੁਡਾਇਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵਸਤ ਦਾ ਘਾਟਾ ਨਾ ਹੋਇਆ ਨਾ ਨਿੱਕੀ ਨਾ ਵੱਡੀ, ਨਾ ਧੀ ਨਾ ਪੁੱਤਰ, ਨਾ ਲੁੱਟ ਨਾ ਕੋਈ ਵਸਤ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਲੁੱਟੀ ਸੀ। ਦਾਉਦ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਮੋੜ ਲਿਆ (30: 18, 19)।³²

ਜਿਹੜੇ ਬੰਦੇ ਦਾਉਦ ਉੱਤੇ ਪੱਥਰ ਸੁੱਟਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਸਨ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੁਰ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਦਾਉਦ ਦੀ ਜਿੱਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਪੁਕਾਰ ਉੱਠੇ, ‘‘ਇਹ ਦਾਉਦ ਦੀ ਲੁੱਟ ਹੈ’’ (30:20)। ਪਰ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਜਿੱਤ ਦਾ ਸਿਹਰਾ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘‘ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਉਸ ਲੁੱਟ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਸੇ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਬਚਾਇਆ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਲੁੱਟਿਆ ਸੀ ਉਹ ਕਟਕ ਸਾਡੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਕਰ ਦਿੱਤਾ’’ (30:23)। ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਮਾਲ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੌ ਜਣਿਆਂ ਵਿਚ ਵੀ ਵੰਡਿਆ ਜਿਹੜੇ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਗਏ ਸਨ।³³ ਅਤੇ ਦੱਖਣੀ ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕੇ ਸਨ।³⁴

ਜਦ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਇਕ ਸੱਚਾਈ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਬਾਰ ਬਾਰ ਸੁਣਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਖੁਦਾ ਸਾਨੂੰ ਦੂਜਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਉਜਾੜ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਪਿਤਾ ਵਾਂਗ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਭੱਜ ਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਬਾਹਾਂ ਵਿਚ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ, ਖੁਦਾ ਨੇ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਫੇਰ ਤੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਪਿਆਰ ਭਰੀਆਂ ਅਤੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਬਾਹਾਂ ਵਿਚ ਲੈ ਲਿਆ। ਦਾਉਦ ਫੇਰ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਦੇ ਰਾਹ ਤੇ ਪਰਤ ਆਇਆ ਸੀ।

ਮੈਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਕਸਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਖਦਾ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝੇ ਕਿ ਜਦ ਤਕ ਅਸੀਂ ਚਾਹੀਏ ਉਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਹੜਾ ਸਾਡੇ ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਣ ਤੇ ਆਪੇ ਬਰਕਤ ਦੇਵੇਗਾ। ਨਹੀਂ, ਬਾਈਬਲ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੇ ਖਤਰਿਆਂ ਬਾਰੇ ਸਾਫ਼ ਦੱਸਦੀ ਹੈ

(ਇਬਰਾਨੀਆਂ 6: 4-6; 10: 23-31; ਆਦਿ)। ਮੈਂ ਤਾਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਖੁਦਾ ਵੱਲ ਪਰਤ ਆਓ। ਉਜਾੜੂ ਪੁੱਤਰ ਵਾਂਗ ਜਿਹੜਾ ‘‘ਆਪਣੇ ਆਪੇ ਵਿਚ ਆਇਆ’’ ਸੀ (ਲੂਕਾ 15: 17), ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚਲੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਮੰਨ ਲਵੇ, ਇਸ ਤੋਂ ਤੌਬਾ ਕਰੇ (ਲੂਕਾ 15: 17-19, 21) ਅਤੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਓ। ਖੁਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ!

ਘਰ ਪਰਤਣਾ (2 ਸਮੂਏਲ 2:1-4)

ਪਿਛਲੀ ਚਰਾਂਚ ਵਿਚ ਦਾਉਦ ਇਕ ਆਮ ਆਦਮੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸੀ; ਗੋਲੀਅਥ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਹ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦਸ ਸਾਲ ਤਕ ਭਗੌੜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਬਕ ਬੜੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਸਿੱਖੇ ਸਨ। ਉਹਨੇ ‘‘ਠੋਕਰਾਂ ਦੇ ਸਕੂਲ’’ ਤੋਂ ਆਨਰਜ਼ ਵਿਚ ਡਿਗ੍ਰੀ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਸ ਨੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਣਨਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹਦੇ ਘਰ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਸੀ।

2 ਸਮੂਏਲ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਦਾਉਦ, ਉਸ ਦੇ ਆਦਮੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਸਿਕਲਗ ਵਿਚ ਵਾਪਸ ਆ ਚੁੱਕੇ ਸਨ।³⁵ ਉਹ ਉੱਥੇ ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਤਕ ਰਹੇ, ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਹ ਵੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਬਚਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਫੇਰ ਤੋਂ ਬਣਾਉਣ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਟੁੱਟੇ ਘਰਾਂ ਦੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਪੱਥਰ ਇਕੱਠੇ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ। ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਇਕ ਅਮਾਲੇਕੀ³⁶ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛਾਉਣੀ ਵਿਚ ਆ ਗਿਆ। ਉਹਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਲੜਾਈ ਦੇ ਮਦਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਆਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਊਲ ਅਤੇ ਯੋਨਾਥਾਨ ਮਾਰੇ ਗਏ ਹਨ।³⁷ ਦਾਉਦ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਦਮੀ ਬੜੇ ਦੁਖੀ ਹੋਏ। ਦਾਉਦ ਨੇ ਸ਼ਾਊਲ ਅਤੇ ਯੋਨਾਥਾਨ ਲਈ ‘‘ਹਾਏ ਸੁਰਬੀਰ ਕਿੱਕਰ ਡਿੱਗ ਪਏ!’’ ਸਿਰਲੇਖ ਨਾਲ ਇਕ ਵੈਣ ਲਿਖਿਆ।³⁸

ਸ਼ਾਊਲ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਦਾਉਦ ਲਈ ਦੋ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਏ। ਪਹਿਲਾ ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਅਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ। ਸ਼ਾਊਲ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਭੱਜਣਾ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਜਾ ਸਕਿਆ। ਦੂਜਾ ਇਸ ਨਾਲ ਮਹਿਲ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਿਆ। ਦਾਉਦ ਹੁਣ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਣ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਦਾਉਦ ਕਹਿੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ, ‘‘ਬੇਸ਼ੱਕ ਖੁਦਾ ਨੇ ਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ,’’ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਝਿਜਕ ਦੇ ਉਹ ਘਰ ਪਰਤ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਦਾਉਦ ਜਿਹੜਾ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਭੱਜ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘‘ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਾ ਲਵਾਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਖੁਦਾ ਦੀ ਇਹੀ ਮਰਜ਼ੀ ਹੈ।’’ ਭਗੌੜੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦਾਉਦ ਨੇ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਅਹਿਮ ਸਬਕ ਸਿੱਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਆਗੂ ਬਣਨ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਮਿਲ ਗਈ ਸੀ।

ਇਹ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਅਜਿਹਾ ਹੋਇਆ ਜੋ ਦਾਉਦ ਨੇ ਯਹੋਵਾਹ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਭਈ ਮੈਂ ਯਹੂਦਾਹ ਦੇ ਨਗਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਵਾਂ? ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਉਹ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਚੜ੍ਹ ਜਾ! ਜਦ ਦਾਉਦ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਕਿੱਥੇ ਜਾਵਾਂ? ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, ਹਥਰੋਨ ਵੱਲ। ਮੈਂ ਦਾਉਦ ਉੱਥੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਉਹ ਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਪਤਨੀਆਂ ... ਵੀ ਸਨ। ਦਾਉਦ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਨਾਲ ਸਨ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਟੱਬਰਾਂ ਸਣੇ ਉਤਾਰਾਂ ਲੈ ਆਇਆ ਮੈਂ ਓਹ ਹਥਰੋਨ ਦਿਆਂ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਆਣ ਵੱਸੇ (2: 1-3)।

ਹੈਥਰੋਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਾਉਦ ਲਈ ਤੋਹਫੇ ਭੇਜੇ ਸਨ (1 ਸਮੂਏਲ 30: 31), ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਬਣਨਾ ਸੀ। ਦਾਉਦ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਘਰ ਆ ਗਿਆ, ਘਰ ਜੋ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸਾਰ

ਉਜਾੜੂ ਪੁੱਤਰ ਘਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰਾਣੇ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਾਉਦ ਘਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ (2 ਸਮੂਏਲ 2: 4)। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਹੋ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਿਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਅੱਜ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਮਿਲੇਗੀ।

ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਘਰ ਆਉਣ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਇਕ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਕਦੇ ਜਾਣਾ ਨਾ। ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਉਸ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦੀ ਅਜ਼ਮਾਇਸ਼ ਪਵੇ ਤਾਂ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਉਜਾੜੂ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਦਾਉਦ ਨਾਲ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਬਕ ਮਿਲੇਗਾ। ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਂਗ ਹਰ ਕੋਈ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਵੇ। ਉਸ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰੂਹਾਨੀ ਲਾਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਕਦੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਏ, ਭਰੀ ਪਈ ਹੈ।

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਖੁਦਾ ਦਾ ਵਚਨ ਹੈ, ‘‘ਤੌਬਾ ਕਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ; ਖੁਦਾ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾ’’ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 8:22; ਯਾਕੂਬ 5: 16)। ਜਦ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਆ ਜਾਓ! ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਦੂਰ ਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦਾ ਮਨ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਰੁਕ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਅਤੇ ਨਾ ਜਾਓ!

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਦਾਉਦ ਦੇ ਫ਼ਲਿਸਤੀਨ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਐਨਾ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਪਹਿਲਾਂ ਲਗ ਸਕਦਾ ਹੈ। ¹ ਸਮੂਏਲ 27: 7 ਦੀ ਮੂਲ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ‘‘ਦਿਨ ਅਤੇ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ’’ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ ਸੰਭਵ ਤੌਰ ਤੇ ‘‘ਇਕ ਸਾਲ ਅਤੇ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ’’ ਹੈ ਪਰ ਸੰਕੇਤ ਲੰਮਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਇਲਾਵਾ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਇਤ 7 ਸਿਰਫ਼ ਦਾਉਦ ਦੇ ਸਿਕਲਗ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਕਹਾਣੀ ਤਕ ਰਹਿਣ ਦੀ ਗੱਲ ਦੱਸਦੀ ਹੋਵੇ, ਜਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਦਾਉਦ ਦੇ ਸਿਕਲਗ ਵਿਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਜਾਂ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਦੀ ਮੌਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਪਰ NASB ਵਾਂਗ ਪੰਜਾਬੀ ਦੀ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਦਾਉਦ ਦੇ ਫ਼ਲਿਸਤੀਨ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੋਲਾਂ ਮਹੀਨੇ ਹੀ ਹੈ। ²ਸ਼ਹਿਰ ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਕਬੀਲੇ ਦੀ ਵਿਰਾਸਤ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਸੀ (ਤੁਲਨਾ ਯਹੋਸ਼ੁਆ 13: 3)। ਯਹੂਦਾ ਨੇ ਤਿੰਨ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਪਹਾੜੀ ਇਲਾਕੇ ਉੱਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ (ਨਿਆਈਆਂ 1: 18, 19), ਪਰ ਯਹੂਦਾਹ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਬਾਸ਼ਿੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਕੱਢ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਜਾਂ ਫ਼ਲਿਸਤੀਨੀਆਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਹੇਠਲੇ ਮੈਦਾਨੀ ਇਲਾਕੇ ਉੱਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ (ਨਿਆਈਆਂ 1: 19)। ਪੰਜ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਦੇ ਫੇਰ ਤੋਂ ਫ਼ਲਿਸਤੀਨੀਆਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਆਉਣ ਵਿਚ ਬਹੁਤੀ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ (ਨਿਆਈਆਂ 3: 1 ਤੋਂ)। ³ਤੁਲਨਾ 1 ਸਮੂਏਲ 5: 1-2. ਪਰ ਸੰਦੂਕ ਦੇ ਕਾਰਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਐਨੀਆਂ ਮੁਸੀਬਤਾਂ ਆਈਆਂ ਕਿ ਫ਼ਲਿਸਤੀਨੀਆਂ ਨੇ ਜਿੰਨੀ ਛੇਤੀ ਹੋ ਸਕਿਆ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੀਤੀ (1 ਸਮੂਏਲ 6)। ⁴ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦਾਉਦ ਲਈ ਆਪਣੇ ਛੇ ਸੌ ਆਦਮੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਲਈ ਉਪਾਅ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। ਇਹ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦਾਉਦ ਲਈ ਇਕ ਵੱਡਾ ਬੋਝ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹਨੂੰ ਇਹੀ ਫ਼ਿਕਰ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿਚ ਦਾਉਦ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ⁵ਕੈਨਥ ਬਾਰਕਰ, ਸਾਧਾਰਣ ਅੰਕ, ਦ NIV ਸਟਡੀ ਬਾਈਬਲ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸ਼ਿਗਨ: 1995), 4.15. ⁶ਵਧੇਰੇ ਟੀਕਾਕਾਰਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਦਾਉਦ ਅਤੇ ਆਕੀਸ਼ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਝੌਤਾ

ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਦਾਉਦ ਉਦੋਂ ਤਕ ਸਿਕਲਗ ਵਿਚ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦ ਤਕ ਉਹ ਆਕੀਸ ਨੂੰ ਹਮਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੰਦਾ ਰਹੇ ਅਤੇ ਲੁੱਟ ਦੇ ਮਾਲ ਵਿੱਚੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਹਿੱਸਾ ਦਿੰਦਾ ਰਹੇ।⁷ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਲੌਕਿਕ ਗੱਲ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੇ ਸਿਰਫ਼ ‘‘ਮਨ ਪਰਚਾਵੇ ਦਾ ਜਾਦੂ’’ ਹੈ।⁸ ਇਸਰਾਏਲੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਲੇਖਕ, ਭਾਗ-1 ਵਿਚ ‘‘ਮਾੜੇ ਵਕਤ ਵਿਚ ਜ਼ਿੰਦਾ ਰਹਿਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ’’ ਪਾਠ ਵੇਖੋ।⁹ ਮੁੱਖ ਮਕਸਦ ਲਗਦਾ ਹੈ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਆਕੀਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਾ ਲੱਗੇ ਕਿ ਦਾਉਦ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿੱਥੇ ਗਿਆ ਹੈ (1 ਸਮੂਏਲ 27:11)।¹⁰ ਸਿਕਲਗ ਫ਼ਲਿਸਤੀਨ ਅਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਪਹਾੜੀਆਂ ਦੇ ਹੇਠ ਇਕ ਸਰਹੱਦੀ ਸ਼ਹਿਰ ਸੀ। ਮੂਲ ਵਿਚ ਇਸ ਨੂੰ ਸ਼ਿਮੌਨ ਦੇ ਕਬੀਲੇ ਦਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ (ਯਹੋਸ਼ੁਆ 19:5), ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਇਹ ਯਹੂਦਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣ ਗਿਆ (ਯਹੋਸ਼ੁਆ 15:31)। ਜਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਫ਼ਲਿਸਤੀਨੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਯਹੂਦਾ ਤੋਂ ਖੋਹਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਭੂਗੋਲਿਕ ਸਥਿਤੀ ਸਾਨੂੰ ਪੱਕਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

¹¹ ਲੇਖਕ ਨੇ ਇਕ ਸੰਪਾਦਕੀ ਟਿੱਪਣੀ ਜੋੜ ਦਿੱਤੀ, ‘‘ਸੋ ਸਿਕਲਗ ਅੱਜ ਤੋੜੀ ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਦਾ ਹੈ’’ (1 ਸਮੂਏਲ 27:6)। ਜੇ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀ ਮੂਲ ਲਿਖਤ ਦਾ ਭਾਗ ਸੀ ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਇਸ ਭਾਗ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਅੰਤਮ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।¹² ਵੇਖੋ ਯਹੋਸ਼ੁਆ 13:2. ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਰਦਨ ਦੇ ਪੂਰਬ ਵਿਚ, ਉੱਤਰੀ ਕਨਾਨ ਦੇ ਬਾਸ਼ਿੰਦੇ ਗੱਜ਼ੂਰੀਆਂ ਨਾਲ ਨਾ ਉਲਝਾਇਆ ਜਾਵੇ (2 ਸਮੂਏਲ 15:8)।¹³ 1 ਸਮੂਏਲ 30 ਵਿਚਲੇ ਹਮਲੇ ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਅਮਾਲੇਕੀਆਂ ਦੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ। ਜੇ ਸ਼ਾਊਲ ਨੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਖ਼ਬਰ ਕੇ ਸਭ ਅਮਾਲੇਕੀਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਉਹ ਬਹੁਤ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ (1 ਸਮੂਏਲ 15:7-9)। ਜਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਊਲ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ‘ਸੂਰ’ ਤਕ ਹੀ ਮਾਰਿਆ ਸੀ (1 ਸਮੂਏਲ 15:7)। ਸ਼ਾਇਦ ਸ਼ਾਊਲ ਨੂੰ ਖ਼ੁਦਾ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਕ ਹਿੱਸੇ ਤਕ ਹੀ ਸੀ।¹⁴ ਅਮਾਲੇਕੀ ਕੂਚ ਵੇਲੇ ਤੋਂ ਹੀ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਸਨ (ਕੂਚ 17:8-16) ਅਤੇ ਹਿਜ਼ਕੀਯਾਹ ਦੀ ਹਕੂਮਤ ਤਕ ਰਹੇ ਸਨ (ਤੁਲਨਾ 1 ਇਤਿਹਾਸ 4:41, 43)।¹⁵ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਬਾਈਬਲ NASB ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਨਗੋਵ/ਨਗੋਬ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਇਲਾਕਾ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਦੱਖਣੀ ਭਾਗ ਵਿਚ ਸੀ ਇਸ ਕਰਕੇ ‘‘ਦੱਖਣ ਵੱਲ’’ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਲਈ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ‘‘ਨਗੋਬ’’ ਆਇਆ ਹੈ - ਅਨੁਵਾਦਕ।¹⁶ ‘‘ਇਬਰਾਨੀਆਂ’’ ਇੱਥੇ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਸਹੀ ਸਹੀ ਅਰਥ ਤੇ ਝਗੜਾ ਹੈ। ਫ਼ਲਿਸਤੀਨੀਆਂ ਦੇ ਮੂੰਹੋਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਮਜ਼ਾਕ ਵਿਚ ਹੀ ਨਿੱਕਲਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸਰਾਏਲੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ‘‘ਇਸਰਾਏਲੀ’’ ਹੀ ਅਖਵਾਉਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖ਼ੁਦਾ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੇਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦੁਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ‘‘ਇਬਰਾਨੀ’’ ਭਾਸ਼ਾ ਹੀ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।¹⁷ ਮੂਲ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ‘‘ਦਿਨ ਅਤੇ ਸਾਲ’’ ਇਕ ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਕਈ ਸਾਲ ਜਾਂ ਸਿਰਫ਼ ‘‘ਇਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ’’ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੋ 1 ਸਮੂਏਲ 27:7 ਦੇ ਪੰਜਾਬੀ ਅਨੁਵਾਦ ਵਿਚ ‘‘ਇਕ ਵਰ੍ਹਾ ਅਤੇ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ’’ ਸਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। NIV ਵਿਚ ‘‘ਇਕ ਸਾਲ’’; NEB ਵਿਚ ‘‘ਇਕ ਸਾਲ ਜਾਂ ਵੱਧ’’ ਹੈ।¹⁸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਸ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਾਲ ਪੁਰਾਣਾ ਗੀਤ ‘‘ਦਾਉਦ ਨੇ ਲੱਖਾਂ ਨੂੰ [ਮਾਰਿਆ ਹੈ]’’ ਅਜੇ ਵੀ ਯਾਦ ਸੀ (1 ਸਮੂਏਲ 29:5)। ਇਕ ਪਹਿਲੇ ਮੌਕੇ ਤੇ ਫ਼ਲਿਸਤੀਨੀ ਫ਼ੌਜ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਇਸਰਾਏਲੀ ਲੜਾਈ ਦੌਰਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖ਼ਿਲਾਫ਼ ਹੋ ਗਏ ਸਨ (1 ਸਮੂਏਲ 14:21); ਹੁਣ ਉਹ ਦੁਬਾਰਾ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਕਿ ਦਾਉਦ ਸ਼ਾਊਲ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿਚ ਚੰਗਾ ਬਣਨ ਲਈ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।¹⁹ ਆਕੀਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਹੋਰਾਨੀਜ਼ਨਕ ਵਾਕ ਅੰਸ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ: ‘‘ਯਹੋਵਾ ਦੀ ਸਹੁੰ ...’’ (1 ਸਮੂਏਲ 29:6)। ਇੱਥੇ ‘‘ਯਹੋਵਾਹ’’ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਨਾਂਅ ‘‘ਯਹੋਵਾਹ’’ ਲਈ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਆਕੀਸ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾਉਦ ਦੇ ਖ਼ੁਦਾ ਦਾ ਨਾਂਅ ਲੈ ਕੇ ਦਾਉਦ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਹੌਲ ਨੂੰ ਸੁਖਾਵਾਂ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।²⁰ 1 ਸਮੂਏਲ 29:10 ਵਿਚ ‘‘ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਦੇ ਟਹਿਲੂਆਂ ਸਣੇ ਜੋ ਇੱਥੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਆਏ ਹਨ’’ ਕਹਿ ਕੇ ਆਕੀਸ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਹੀ ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਵਾਕ ਅੰਸ ਵਰਤਿਆ ਸੀ। ਭਲਾ ਉਹ

ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ ਵਿਚ ‘ਮਾਲਕ’ ਆਖ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਕੁਝ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਹੜੇ ਸਿਕਲਗ ਵਿਚ ਦਾਉਦ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਸਨ (1 ਇਤਿਹਾਸ 12: 19-21) ਭਾਵ ਜਿਹੜੇ ਸ਼ਾਉਲ ਦੇ ਸੇਵਕ ਸਨ।

²¹1 ਸਮੂਏਲ 29: 11 ਵਿਚ ਟਿੱਪਣੀ ਹੈ ਕਿ ‘ਫਲਿਸਤੀਨੀ ਯਿਜ਼ਰਾਇਲ ਵੱਲ ਚੜ੍ਹੇ।’ ਇੱਥੇ ਹੀ ਇਸਰਾਏਲੀਆਂ ਨੇ ਡੇਰੇ ਲਾਏ ਹੋਏ ਸਨ (29: 1)। ਜਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸਰਾਏਲੀ ਗਿਲਬੋਆ ਪਹਾੜ ਵੱਲ ਨੱਸ ਗਏ ਸਨ (1 ਸਮੂਏਲ 31: 1), ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਾਉਲ ਅਤੇ ਯੋਨਾਥਾਨ ਮਾਰੇ ਗਏ (2 ਸਮੂਏਲ 1: 21 ਵੀ ਵੇਖੋ)। ²²ਆਕੀਸ਼ ਨੇ ਇਹ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਿਆਂ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਦਾਉਦ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬੇਕਸੂਰ ਸੀ, ਦਾਉਦ ਨੂੰ ‘ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਦੂਤ’ (1 ਸਮੂਏਲ 29: 9) ਨਾਲ ਮਿਲਾਇਆ। ²³1 ਸਮੂਏਲ 30: 14, 16, 24. ਕਰੇਤੀ (ਕਰੇਤੇ ਦੇ ਟਾਪੂ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ) ਫਲਿਸਤੀਨੀਆਂ ਦੇ ਸਾਥੀ ਸਨ (ਹਿਜਕੀਏਲ 25: 16; ਸਫਨਯਾਹ 2: 5; ਆਦਿ)। ‘ਕਾਲੇਬ ਦੇ ਦੱਖਣ’ ਹਿਬਰੋਨ ਦਾ ਦੱਖਣੀ ਇਲਾਕਾ ਹੋਵੇਗਾ। ²⁴ਇਹ ਉਹ ਮੋਟੇ, ਆਲਸੀ ਸੂਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਜਾਣੂ ਹਾਂ। ਤਿੱਖੇ ਪਤਲੇ ਬਲੇਡ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਜਿਹੜਾ ਆਦਮੀ ਦਾ ਹੱਥ ਕੱਟ ਸਕਦਾ ਹੈ। ²⁵1 ਇਤਿਹਾਸ 12: 1, 19, 20 ਉਚੇਚੇ ਤੌਰ ਤੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਦਾਉਦ ਸਿਕਲਗ ਵਿਚ ਸੀ ਤਾਂ ਬਿਨਯਾਮੀਨ ਅਤੇ ਮਨੱਸ਼ਹ ਦੇ ਕਬੀਲਿਆਂ ਦੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਸਨ। ਉਸ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਆਇਤ 22 ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, ‘ਅਰ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਲੋਕ ਦਾਉਦ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਰਲਦੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ, ਇੱਥੋਂ ਤੋੜੀ ਜੋ ਉਹ ਸੈਨਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੈਨਾ ਵਾਂਗੂ ਵੱਡੀ ਬਣ ਗਈ।’ ²⁶ਯੋਨਾਥਾਨ ਜੰਗ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਮੌਤ ਨਾਲ ਲੜ ਰਿਹਾ ਸੀ। ²⁷1 ਸਮੂਏਲ 30: 2 ਵਿਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਦਾਉਦ ਦੇ ਉਲਟ ਜਿਸ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਮਾਲੇਕੀ ਦਾਉਦ ਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬੰਦਿਆਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ‘ਥਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਤਲ ਕੀਤੇ ਲੈ ਗਏ।’ ਅਮਾਲੇਕੀਆਂ ਨੇ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਔਰਤਾਂ ਨਾਲ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਸਰ ਵਿਚ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾ ਕੇ ਵੇਚ ਸੁੱਟਣ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਈ ਸੀ, ਪਰ ਲਿਖਤ ਵਿਚ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੀ ਜਾਨ ਬਚਾਈ ਰੱਖੀ। ²⁸ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਕਲਗ ਵਿਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਸੀ। ²⁹ਇਹ ਦਾਉਦ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਦੀ ਰਾਖੀ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਦੇਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ। ³⁰1 ਸਮੂਏਲ 30: 17 ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਹੋਏ ਸ਼ਬਦ ‘ਤਰਕਾਲਾ’ ਦਾ ਅਰਥ ‘ਮੂੰਹ ਹਨੇਰੇ’ ਜਾਂ ‘ਸ਼ਾਮ’ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਯਹੂਦੀ ਦਿਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਣ ਤੋਂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਦਾਉਦ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੂੰਹ ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਸ਼ਾਮ ਹੋਣ ਤਕ ਜਿਸ ਤੋਂ ਭਾਵ ‘ਅਗਲਾ ਦਿਨ’ ਹੈ, ਤਕ ਲੜਦਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ।

³¹ਫੌਜ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿਚ ਹੋਣ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ (1) ਉਹ ਛੇ ਸੌ ਆਦਮੀਆਂ ਦੀਆਂ ਪਤਨੀਆਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਗਏ ਸਨ, (2) ਉਹ ‘ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਖਿੰਡੇ ਹੋਏ ਸਨ’ (1 ਸਮੂਏਲ 30: 16) ਅਤੇ (3) ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਅਰਥ ਨਿੱਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਚ ਜਾਣ ਵਾਲੇ 400 ਆਦਮੀ (1 ਸਮੂਏਲ 30: 17) ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਦਾ ਇਕ ਹਿੱਸਾ ਹੀ ਸਨ। ³²ਇਹ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਉੱਤੇ ਦਾਉਦ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਜਿੱਤ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵੇਖਾਂਗੇ, ਅਖੀਰ ਦਾਉਦ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਅਧੀਨ ਕਰ ਲਿਆ। ³³ਭਾਵੇਂ ਗਿਣਤੀ 31: 27 ਵਿਚ ਇਹ ਹੁਕਮ ਸੀ ਕਿ ਪਿੱਛੇ ਰੁਕਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਰਾਬਰ ਹਿੱਸਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਯਹੋਸ਼ੁਆ 22: 8 ਵੀ ਵੇਖੋ), ਦਾਉਦ ਦੀ ਫੌਜ ਦੇ ਕੁਝ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੌ ਜਣਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵੀ ਦੇਣ ਦੇ ਚਾਹਵਾਨ ਸਨ। ਦਾਉਦ ਨੇ ਸਰ੍ਹਾ ਯਾਦ ਕਰਵਾਈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਇਕ ‘ਵਿਧੀ ਅਤੇ ਹੁਕਮ’ ਠਹਿਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ (ਤੁਲਨਾ 1 ਸਮੂਏਲ 30: 25)। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਖੁਦਾ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ 30: 24 ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਲੇਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਆਇਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ³⁴1 ਸਮੂਏਲ 30: 26-31 ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਥਾਂਵਾਂ ਦੇ ਨਾਂਅ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਤਾਂ ਅੱਜ ਵੀ ਹਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਜਿਹੜੀਆਂ ਮਿਲ ਸਕਦੀਆਂ

ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ‘‘ਜਿੱਥੇ ਜਿੱਥੇ ਦਾਉਦ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਲੋਕ ਭੌਂਦੇ ਰਹੇ ਸਨ’’ (ਆਇਤ 31), ਭਾਵ ਉਹ ਸਭ ਥਾਂਵਾਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਦਾਉਦ ਦੇ ਭਗੌੜਾ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਤੇ ਅਸੀਂ ਧਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜੋੜੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਤੋਹਫ਼ੇ ਭੇਜ ਕੇ ਦਾਉਦ ਨੇ ਕਈ ਕੰਮ ਕੀਤੇ; ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਦਸ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਖਵਾਲੀ ਕੀਤੀ ਸੀ, ‘‘ਧੰਨਵਾਦ’’ ਆਖਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਫੇਰ ਤੋਂ ਸਬੰਧ ਬਣਾਏ। ਉਸ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ‘‘ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਵੈਰੀ’’ (ਆਇਤ 26) ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਇਹ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਭਾਵ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਵੀ ਵੈਰੀ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਦਾਉਦ ਨੂੰ ਗੱਦੀ ਤਕ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਇਕ ਹਿੱਸਾ ਸੀ।³⁵ ਮੂਲ ਵਿਚ 1 ਅਤੇ 2 ਸਮੂਏਲ ਇੱਕੋ ਹੀ ਕਿਤਾਬ ਸੀ। 2 ਸਮੂਏਲ ਵਾਲੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਦਾਉਦ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।³⁶ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਮਾਲੇਕੀ ਉੱਤਰ ਵੱਲੋਂ ਆਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਦਾਉਦ ਦੀ ਹਾਲ ਹੀ ਦੀ ਜੰਗ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।³⁷ ਇਸ ਅਮਾਲੇਕੀ ਨੇ ਜ਼ਖ਼ਮੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਊਲ ਦੀ ਬੇਤਤੀ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ 1 ਸਮੂਏਲ 31:4 ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਊਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਮਾਰਿਆ। ਇਸ ਅਮਾਲੇਕੀ ਨੇ ਦਾਉਦ ਤੋਂ ਕੋਈ ਇਨਾਮ ਪਾਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਝੂਠ ਬੋਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਫ਼ਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਹੜਾ ਸ਼ਾਊਲ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਬਾਅਦ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਾਊਲ ਦਾ ਮੁਕਟ ਅਤੇ ਕੰਗਣ ਚੁਰਾ ਲਿਆ। ਦਾਉਦ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ‘‘ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਮਸਹ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਨੂੰ ਮਾਰਨ’’ ਕਰਕੇ ਮਾਰ ਦਿੱਤਾ, ਜੋ ਅਮਾਲੇਕੀ ਦੇ ਝੂਠ ਕਰਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਨਾਮ ਦੀ ਥਾਂ ਮੌਤ ਮਿਲੀ।³⁸ *ਇਸਰਾਏਲੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਲੋਕ, ਭਾਗ 1* ਵਿਚ ‘‘ਯੋਨਾਥਾਨ: ਲੋੜ ਵੇਲੇ ਇਕ ਦੋਸਤ’’ ਅਤੇ ‘‘ਜਦ ਦਿਲ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰੇ’’ ਪਾਠ ਵੇਖੋ।